

gärningar. Först måste deras kroppsliga behov avhjälpas. De måste ha mat, tvättas och kläs anständigt. När de ser bevisen för Din osjälviska kärlek, blir det lättare för dem, att tro på Kristi kärlek.

Det är många felande, som känner skam och dumhet. De betraktar sina misstag och villfarelser, tills de nära nog drivs till förtvivlan. Dessa själar skall vi inte försumma. När någon måste simma mot strömmen, drivs han tillbaka av strömmens samlade krafter. Sträck ut en hjälpare hand till honom, liksom den Äldre Brodern räckte ut handen till den sjunkande Petrus. Yttra hoppingivande ord till honom, ord, som skapar tillit och väcker kärlek.

Din broder, som är sjuk i anden, behöver, liksom Du själv, en broders kärlek. Han behöver vederbörandes erfarenhet, som har varit lika svag som han, en, som kan känna medlidande för honom och hjälpa honom. Vetskapen om vår egen svaghet bör bidra till, att vi kan bistå en annan i hans svåra prövning. Vi bör aldrig förbigå en lidande själ, utan att försöka, att ge honom tröst, varigenom vi tröstas av Gud.

Det är gemenskapen med Kristus, den personliga kontakten med en levande Frälsare, som sätter sinne, hjärta och själ i stånd till, att segra över den lägre naturen. Berätta för den irrande om en allsmäktig hand, som kommer att hålla honom uppe, om en obegränsad mänsklighet i Kristus, som ömkar sig över honom. Det är inte nog för honom, att tro på lag och makt, på ting i avsaknad av medömkan, som aldrig uppfattar ropet på hjälp. Han behöver fatta om en hand, som är varm, och lita på ett hjärta, som är fullt av ömhet. Håll hans sinne fäst vid tanken på, att det alltid finns en gudomlig närvaro bredvid honom och alltid ser på honom med medkännande kärlek. Bjud honom, att tänka på en Faders hjärta, som alltid sörjer över synd, om en Faders hand, som alltid hålls utsträckt, om en Faders röst, som säger: "Eller också tar man sin tillflykt till mig och söker fred med mig, ja, söker fred med mig." Jesaja 27:5, *Bibel 2000*.

När Du inleder detta arbete, har Du följeslagare, som inte ses med mänskliga ögon. Himmelens änglar stod vid sidan om samariten, som skötte om den sårade främlingen. Änglar från de himmelska salarna står hos oss alla, som tjänar Gud, genom att vi stöttar våra medmänniskor. Och Du får Kristi eget samarbete. Han återupprättar, och när Du verkar under Hans ledning, kommer Du att se stora resultat.

På Din trofasthet i detta verk hänger inte andras välbefinnande, utan också Ditt eviga öde. Kristus försöker, att upphöja alla, som vill låta sig upphöjas till partnerskap med Honom, så att vi kan vara ett med Honom, liksom Han är ett med Fadern. Han låter oss komma i beröring med lidanden och olyckor, för att lossa oss ur vår själviskhet; Han försöker, att utveckla Sina karaktärsegenskaper i oss – medkänsla, ömhet och kärlek. Genom att iföra oss denna tjänarroll, skriver vi in oss i Hans skola, för att göras lämpliga för Guds hovs salar. Förkastar vi

Talenterna

Detta kapitel bygger på Matteusevangeliet 25:13-30.

Kristus hade på Oljeberget talat till Sina lärjungar om Sin återkomst till världen. Han hade noga angett de tecken, som skulle visa sig, då Hans ankomst var nära, och påbjudit lärjungarna, att vaka och vara beredda. Han upprepade åter förmaningen: "Vaka därför, ty ni vet inte vilken dag eller timme han kommer." {Verser tagna ur *Svenska Folk-Bibeln 98*, om inget annat anges. Övers. anm.} Då visade Han, vad det vill säga, att vaka inför Hans ankomst. Tiden skall inte tillbringas i sysslolös väntan, utan i ihärdigt arbete. Denna lärdom lärde Han ut med liknelsen om talenterna.

"Det kommer att bli", sade Han, "som när en man skulle resa utomlands. Han kallade till sig sina tjänare och lämnade sin förmögenhet åt dem. En gav han fem talenter, en annan två och en tredje en talent – var och en efter hans förmåga. Sedan gav han sig i väg."

Mannen, som reste till utlandet, är en bild på Kristus, som, då Han berättade liknelsen, snart skulle lämna jorden och resa till himmelen. Liknelsens tjänare står för Kristi efterföljare. Vi tillhör inte oss själva. Vi har "blivit köpta och priset är betalt" (Första Korintierbrevet 6:20), inte "med förgängliga ting, med silver eller guld, . . . utan med Kristi dyrbara blod" (Första Petrusbrevet 1:18, 19); "för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem" (Andra Korintierbrevet 5:15).

Alla människor har blivit köpta för detta oändliga pris. Genom att utgjuta hela himmelens skatt i denna värld, genom att ge oss hela himmelen, i Kristus, har Gud köpt varje människas vilja, hängivenhet, sinne och själ. Oavsett om man är troende eller icke-troende, är alla människor Herrens egendom. Alla kallas till, att göra tjänst för Honom, och för det sätt, som de har tillmötesgått detta krav på, kommer att alla att åläggas, att avlägga räkenskap på domens stora dag.

Men alla känns inte vid Guds krav. Det är de, som bekänner sig ha funnit sig i, att vara Kristi tjänare, som framställs i liknelsen som Hans egna tjänare.

Kristi efterföljare har förlossats till tjänst. Vår Herre lär, att livets sanna mål är tjänande. Kristus Själv var arbetare, och alla Sina efterföljare ger Han tjänandets lag – tjäna Gud och Era medmänniskor. Här har Kristus visat världen ett högre begrepp om livet, än de någonsin har känt till. Lever man, för att tjäna andra, kommer man i förbindelse med Kristus. Tjänandets lag blir den sammanbindande länk, som länkar oss till Gud och till våra medmänniskor.

Kristus överlämnar Sin "förmögenhet" till Sina tjänare – något, som skall användas för Honom. Han ger "var och en hans gärning". Var och en har sin plats i himmelens eviga plan. Alla skall samverka med Kristus för själars frälsning. Vår

plats i de himmelska boningarna är lika säkert ordnad, som platsen på jorden, där vi skall arbeta för Gud.

Den Helige Andes Gåvor

De talenter Kristus har betrott åt Sin församling, avbildar särskilt de gåvor, som den Helige Ande tilldelar. "Den ene får av Anden ord av vishet, den andre ord av kunskap genom samme Ande. En får tro genom samme Ande, en får gåvor att bota sjuka genom samme Ande, en annan att utföra kraftgärningar. En får gåvan att profetera, en annan att skilja mellan andar. En får gåvan att tala olika slags tungomål, en annan att uttyda tungomål. Men allt detta verkar en och samme Ande, som efter sin vilja fördelar sina gåvor åt var och en." Första Korintierbrevet 12:8-11. Alla människor får inte samma gåvor, men var och en, som tjänar Mästaren, är utlovad någon av Andens gåvor.

Innan Han lämnade lärjungarna, "andades han på dem och sade: 'Tag emot den helige Ande!'" Johannevangeliet 20:22. Och Han sade: "se, jag skall sända er vad min Fader har lovat." Lukasevangeliet 24:49. Men inte förrän efter Kristi himmelsfärd togs gåvan emot i sin fulla omfattning. Inte förrän de genom tro och bön hade överlämnat sig själva helt och fullt till Hans verk, erhöles Andens utgjutelse. Då överläts på ett bestämt sätt himmelens förmögenhet till Kristi anhängare. "Han steg upp i höjden, han tog fångar och gav människorna gåvor." Efésierbrevet 4:8. "Men åt var och en av oss gavs nåden, alltefter den gåva som Kristus mätte ut", Anden "efter sin vilja fördelar sina gåvor åt var och en." Efésierbrevet 4:7; Första Korintierbrevet 12:11. Gåvorna är redan våra i Kristus, men deras verkliga ägande beror på, om vi tar emot Guds Ande.

Löftet om Anden varken förstås eller uppskattas, som det borde. Dess uppfyllelse förverkligas inte, som den borde. Det är Andens frånvaro, som gör evangelieförkunnelsen matt. Man må äga lärdom, talenter, vältalighet och alla naturliga eller uppammade förmågor; men utan Guds Andes närvaro berörs inget hjärta, ingen syndare vinnas för Kristus. Om de å andra sidan är förbundna med Kristus, om Andens gåvor är deras, erhåller de fattigaste och okunnigaste ibland Hans lärjungar en kraft, som sannerligen påverkar hjärtan. Gud gör dem till kanaler, som utverkar det högsta inflytandet i universum.

Andra Talenter eller Förmågor

Andens särskilda gåvor är inte endast de talenter, som Kristus talar om i liknelsen. Talenterna omfattar alla gåvor och förmågor, både medfödda eller vunna, naturliga eller andliga. Alla skall användas i Kristi tjänst. För att bli Hans lärjungar, måste vi överlämna oss själva till Honom, med allt, vad vi är och har. Dessa gåvor ger Han renade och förädlade tillbaka till oss, för att de skall brukas till Hans ära, genom att välsigna våra medmänniskor.

människor, skulle nu komma till världen" (Johannevangeliet 1:9). Detta skiner in i hans själ; och ger han akt på detta ljus, leds hans fötter till Guds rike.

Himmelens härlighet består i, att lyfta upp den fallne, att trösta den förtvivlade. Och var Kristus än bor i människors hjärtan, blir Han uppenbarad på samma sätt. Kristi religion välsignar, var den än verkar. Var den än kommer till uttryck, följs den av ljusets klarhet.

Gud erkänner ingen skillnad på grund av nationalitet, ras eller kast. Han är hela mänsklighetens Skapare. Alla människor är en familj på grund av skapelsen, och alla är ett i och med återlösningen. Kristus kom, för att bryta ned alla skiljemurar, för att öppna templets alla avdelningar, så att varje själ får fri åtgång till Gud. Hans kärlek är så bred, så djup, så fullständig, att den tränger in överallt. Den lyfter stackars själar ut ur Satans krets, som har lurats av hans fagra löften. Hans kärlek placerar dem inom räckvidd för Guds tron, vilken omges av löftets regnbåge.

Hos Kristus är det varken jude eller grek, träl eller fri. Alla har kommit nära genom Hans dyrbara blod. (Galaterbrevet 3:28; Efésierbrevet 2:13.)

Oavsett skillnad i religiös tro, måste kallet från den lidande mänskligheten lyssnas till och besvaras. Där det föreligger förbittring på grund av skillnad i religiös tro, går det att göra mycket gott genom personligt arbete. Kärleksfullt tjänande bryter ned fördomar, och vinner själar till Gud.

Vi bör försöka, att förutse de andras sorger, svårigheter och bekymmer. Vi bör försöka, att sätta oss in hög och lågs, rik och fattigs glädjeämnen och vanskligheter. "Det ni har fått som gåva", säger Kristus, "ge det som gåva." Matteusevangeliet 10:8. Överallt omkring oss finns det fattiga, prövade själar, som behöver förstående ord och hjälpsamma gärningar. Det är änkor, som behöver sympati och assistans. Det är föräldralösa, som Kristus har ålagt Sina efterföljare, att ta emot som en förtroendegåva från Gud. Dessa förbigås alltför ofta av försumlighet. De kan vara klädda i trasor, tala ovårdat och till det yttre vara motbjudande på allt sätt; likväl är de Guds egendom. De har köpts till ett pris, och de är lika dyrbara i Hans ögon, som vi är. De är medlemmar av Guds stora hushåll, och kristna – som är Hans förvaltare – ansvarar för dem. "Deras själar", säger Han, "skall Jag utkräva ur Din hand."

Synd är det största av allt ont, och det är upp till oss, att ömka och hjälpa syndaren. Men inte alla kan nås på samma sätt. Det är många, som döljer sin andliga svält. Dessa går bäst att hjälpa med ömma ord, eller en vänlig hägkomst. Det är andra, som befinner sig i det största behov, men vet det inte. De erkänner inte själens ohyggliga fattigdom. Skaror sjunker ned i sådan synd, att de mister förnimmelsen av eviga realiteter, de har mist likheten med Gud, och de vet knappt, att de har själar att frälsa eller ej. De har varken tro på Gud eller tillit till människor. Många av dessa kan endast nås genom fördomsfria, vänliga

nästa gott, med mindre vi lever ut vår tro i vardagen. Vår bekännelse må vara lika hög som himmelen. Men den räddar vare sig oss själva eller våra medmänniskor, med mindre vi är kristna. Ett gott exempel gör mera, för att hjälpa världen, än all vår bekännelse.

Kristi sak främjas inte genom självisk livsföring. Hans sak är de förtrycktas och fattigas sak. Det är behov av Kristi ömma förståelse i Hans bekännande efterföljares hjärtan – en djupare kärlek till dem, som Han satte så högt värde på, att Han offrade livet för deras frälsning. Dessa själar är dyrbara, oändligt dyrbarare, än något offer vi kan ge till Gud. Att lägga all energi på ett till synes omfattande verk, medan vi försummar de behövande, eller förvänder främlingens rättigheter, är ingen tjänst, som Han kan kännas vid.

Själens helgelse genom den Helige Andes verkande utgör infogandet av Kristi natur i mänskligheten. Evangelisk religion är Kristus i livet – en levande och aktiv princip. Det är Kristi nåd, uppenbarad i karaktär och utverkad i goda gärningar. Evangeliets principer går ej att skilja från något i det praktiska livet. Varje del i den kristnes erfarenhet och arbete skall kunna framvisa Kristi liv.

Kärlek är gudsvörnadens grundval. Oavsett bekännelse, saknar människan ren kärlek till Gud, såvida inte hon hyser osjälvisk kärlek till sin broder. Men vi kommer aldrig att äga denna anda, genom att försöka, att älska andra. Vad det är behov av, är Kristi kärlek i hjärtat. När jaget uppgår i Kristus, blommar kärleken spontant. Den kristna karaktärens fullkomning uppnås, när impulsen till, att hjälpa och välsigna andra hela tiden kommer inifrån – när himmelens solsken fyller hjärtat och uppenbaras i ansiktet.

Det hjärta, som Kristus bor i, kan omöjligt vara blottställt på kärlek. Om vi älskar Gud, för att Han först älskade oss, skall vi älska alla, som Kristus dog för. Vi kan inte komma i beröring med det gudomliga, utan att komma i beröring med människorna; för i Honom, som sitter på universums tron, kombineras gudomlighet med mänsklighet. När vi är förbundna med Kristus, är vi förbundna med våra medmänniskor, med gyllne länkar från kärlekens kedja. Då visar Kristi medömkan och medkänsla sig i våra liv. Vi skall inte vänta på, att de nödställda och olycksaliga skall komma till oss. Då kommer vi inte att ombes, att känna för andras svårigheter. Det kommer att vara naturligt för oss, att tjäna de behövande och lidande, liksom det var för Kristus, att gå omkring och göra gott.

Var än det förekommer en impuls till kärlek och förståelse, var än hjärtat slår, för att välsigna och upphöja andra, där uppenbaras Guds Helige Andes verk. I hedendomens djupaste mörker, där människor inte har känt till Guds skrivna lag, där de inte har hört talas om Kristus, har de varit vänliga mot Hans tjänare och riskerat livet, för att beskydda dem. Deras handlingar har visat en gudomlig makts inflytande. Den Helige Ande har vävt in Kristi nåd i vildens hjärta, väckt hans medkänsla, trots hans natur och utbildning. "Det sanna ljuset, som ger ljus åt alla

Gud har gett varje "efter hans förmåga." Talenterna tilldelas inte godtyckligt. Den, som kan använda fem talenter, får fem. Den, som endast kan nyttja två, får två. Den, som bara kan använda en på klokt sätt, han eller hon får en. Ingen bör beklaga sig över, att den inte har fått större gåvor; för Han, som har skänkt någon åt varje person, blir lika hedrad genom räntan på varje anförtrodd förmåga, den må vara stor eller liten. Den, som har anförtrotts fem, har anförtrotts bruket av fem; den, som bara har en förmåga, skall göra det bästa av denna. Hos Gud gäller, att talentens ägare är välkommen "med vad den kan ha och bedöms inte efter vad den inte har." Andra Korintierbrevet 8:12.

I liknelsen sägs det om honom, som hade "fått fem talenter gick genast och satte dem i omlopp och tjänade fem talenter till. Den som hade fått två talenter tjänade på samma sätt två till."

Oavsett hur få, skall talenterna användas. Frågan vi bör ställa oss, är inte: "Hur mycket har jag fått?", utan: "Vad gör jag med det, som jag har?" Utvecklingen av alla våra krafter är den främsta plikt vi är skyldiga Gud och våra medmänniskor. Ingen, som inte växer till dagligen i förmåga och nytta, uppfyller livets mål. Genom att bekänna vår tro på Kristus, lovar vi oss själva, att bli allt, som det är möjligt för oss, att bli som arbetare för Mästaren, och vi bör uppodla alla förmågor till högsta fullkomlighetsgrad, så att vi kan göra det allra bästa, som vi över huvud taget förmår.

Herren har ett stort arbete, som skall göras, och Han kommer att testamentera det mesta i det framtida livet till dem, som utför den pålitligaste och välvilligaste tjänsten i det nuvarande livet. Herren väljer Sina egna ombud, och Han ställer dem var dag, under olika omständigheter, inför ett prov gällande Guds handlingsplan. Till varje helhjärtad ansträngning i Sin plan väljer Han inte Sina ombud, för att de är fullkomliga, utan för att de, genom sin förbindelse med Honom, skall kunna bli fullkomliga.

Gud godtar endast dem, som är beslutna, att sikta högt. Han fordrar av varje person, att han skall göra sitt bästa. Moralisk fulländning fordras av alla. Vi bör aldrig sänka rättfärdighetens standard, för att ge utrymme åt nedärvda eller uppodlade böjelser för det onda. Vi måste förstå, att karaktärsbrister är lika med synd. Alla rättfärdiga karaktärsegenskaper bor i Gud som en fullkomlig och harmonisk helhet, och var och en, som tar emot Kristus som personlig Frälsare, har rätt till, att besitta dessa egenskaper.

Och de, som skulle vilja vara Guds medarbetare, måste kämpa för fullkomlighet i alla kroppens organ och sinnets egenskaper. Sann utbildning innebär, att bereda de fysiska, mentala och moraliska krafterna på, att utföra alla plikter; den innebär upplärandet av kropp, sinne och själ till gudomlig tjänst. Detta är den utbildning, som leder till evigt liv.

Herren kräver växt i verkningskraft och duglighet inom alla områden av envar kristen. Kristus har betalat oss vår lön, rent av med Sitt blod och lidande, för att vi skall ge vår villiga tjänst. Han kom till vår världen, för att ge oss ett exempel på, hur vi skall verka, och vilken anda vi skall ledas av i arbetet. Han önskar, att vi skall studera, hur vi bäst främjar Hans arbete och förhållar Hans namn i världen, varigenom vi kröner Fadern med ära, den största kärlek och helgelse, för att Han så älskade "världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv." Johannevangeliet 3:16.

Dock har Kristus inte lovat oss, att det är en enkel sak, att uppnå karaktärens fullkomlighet. En ädel, allsidig karaktär ärvs inte. Den får vi inte av en tillfällighet. En ädel karaktär förtjänas med personligt arbete genom Kristi förtjänster och nåd. Gud ger talenterna, sinnets krafter; vi formar karaktären. Den formas genom hårda, uthålliga strider med jaget. Konflikt efter konflikt måste utkämpas mot nedärvda böjelser. Vi måste rannsaka oss själva noga, och inte låta ett enda dåligt karaktärsdrag vara kvar.

Ingen skall säga: "Jag kan inte råda bot på mina karaktärsbrister." I fall Du kommer till denna slutledning, kommer Du förvisso att gå miste om evigt liv. Omöjligheten ligger i Din egen vilja. Om Du inte vill, kan Du inte vinna seger. Den egentliga svårigheten härrör från ett oheligt hjärtas fördärv, och en ovilja till, att underordna sig Guds kontroll.

Många, som Gud har kvalificerat till, att uträtta ett framstående arbete, de uträttar väldigt litet, för att de försöker väldigt litet. Tusentals går genom livet, som om de saknade ett bestämt mål med sin existens, en viss standard att uppnå. Dessa kommer att få en lön, som passar deras gärningar.

Kom ihåg, att Du aldrig kommer att uppnå en högre standard, än Du själv sätter. Sikta därför högt, och kliv steg för steg uppför framåtskridandets steg, även om det kan vara smärftfullt, genom självförnekelse och uppoffring. Låt inget hindra Dig! Ödet har inte vävt sina maskor så tätt kring en människa, att hon måste förbli hjälplös och i osäkerhet. Ogynnsamma omständigheter borde skapa fast beslutsamhet om, att övervinna dem. Nedbrytandet av ett hinder skänker större förmåga och mod till, att fortsätta. Kämpa på målinriktat i rätt riktning, så kommer omständigheterna att hjälpa Dig, inte stjälpa Dig.

Var ambitiös, för Mästarens skull, med att uppodla varje god sida hos karaktären. Du skall behaga Gud under alla faser av Ditt karaktärsbygge. Detta måste Du göra; ty Hanok behagade Honom, fastän han levde i en fördärvad tid. Och det finns folk som Hanok i våra dagar.

Stå som Daniel, den pålitlige statsmannen, en man, som inga frestelser kunde fördärva. Gör inte Honom besviken, som älskade Dig så högt, att Han offrade livet, för att upphäva Dina synder. Han säger: "utan mig kan ni ingenting göra."

och likställde Sina angelägenheter med mänsklighetens. Han dog, för att frälsa Sina fiender. Han bad för Sina mördare. I det, att Han hänvisade till Sitt eget exempel, sade Han till Sina efterföljare: "Och det befäller jag er att ni skall älska varandra." "Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra." Johannevangeliet 15:17; 13:34.

Prästen och leviten hade tillbett i templet, vars tjänst Gud Självt hade fastlagt. Det var ett stort och upphöjt privilegium, att vara med i denna tjänst, och prästen och leviten tyckte, att efter att ha ärats på detta sätt, var det under deras värdighet, att tjäna en okänd, lidande man vid väggkanten. Därmed försumrades det särskilda tillfälle, som Gud hade gett dem som Sina ombud, för att välsigna en annan människa.

I dag är det många, som begår ett liknande fel. De uppdelar sina plikter i två olika kategorier. Den ena består av stora ting, som styrs av Guds lag; den andra av förmodat små saker, vari budet "Du skall älska din nästa som dig själv" hoppas över. Alla dessa gärningar överläts åt godtycket, de behärskas av böjelser eller impulser. Härigenom fördärvas karaktären, och så framställs Kristi religion felaktigt.

Det finns de, som menar det vara under deras värdighet, att tjäna lidande människor. Många ser med likgiltighet och förakt på dem, som har lagt själens tempel i ruiner. Andra försummar de fattiga av annan grund. De arbetar, som de tror, för Kristi sak, de håller på med, att bygga upp en värdig verksamhet. De känner sig utföra ett stort verk, och då kan de inte hejda sig, för att uppmärksamma de behövandes och plågades brister. I sitt arbete för den förmodat stora saken, kan de rent av förtrycka de fattiga. De kan försätta dem i svåra och prövande omständigheter, beröva dem deras rättigheter, eller strunta i deras behov. Likväl hävdar de det vara berättigat, eftersom de menar sig gynna Kristi sak.

Många låter en broder eller medmänniska kämpa utan hjälp under ogynnsamma omständigheter. Eftersom de är bekännande kristna, kan han förledas till att tro, att de, i sin kyliga själviskhet, representerar Kristus. Enär Herrens bekännande tjänare inte samarbetar med Honom, avleds Guds kärlek i hög grad, när den annars borde flyta ut ifrån dem. Och en stor flod av ros och tacksamhet från mänskohjärtan och mänskoläppar hindras ifrån, att flöda åter till Gud. Han berövas den härlighet, som tillkommer Hans heliga namn. Han berövas på själar, som Kristus dött för, själar, som Han längtar efter, att återföra till Sitt rike, för att bo i Hans närvaro i ändlösa tider.

Gudomlig sanning utövar endast ett litet inflytande på världen, fastän den borde utöva stort inflytande genom vår livsföring. Det förekommer mycken namnkristendom, men den är av föga värde. Vi kan hävda oss vara Kristi efterföljare, vi kan hävda oss tro varje sanning i Guds ord; men detta gör inte vår

Men en samarit reste också på den här vägen, såg den lidande, och han utförde den gärning, som de andra hade vägrat, att göra. Hövligt och vänligt bistod han den sårade mannen. "När han såg mannen, förbarmade han sig över honom. Han gick fram till honom, hällde olja och vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom. Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värdshusvärden och sade: Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala när jag kommer tillbaka." Både prästen och leviten bekände sig till medlidandet, men samariten visade sig vara verkligt omvänd. Det var inte trevligare för honom, att göra arbetet, än för prästen och leviten, men i ande och gärning bevisade han sig stå i samklang med Gud.

Då Kristus förmedlade denna lärdom, visade Han lagens grundstenar på ett direkt och påtagligt sätt. Härigenom påvisade Han för åhörarna, att de inte hade genomfört dessa principer. Hans ord var så avgjorda och tydliga, att lyssnarna inte fann tillfälle till klander. I denna läxa fann den lagloke inget att klaga på. Hans fördomar mot Kristus försvann. Dock hade han inte tillräckligt övervunnit sin nationella ovilja, för att berömma samariten vid namn. Då Kristus frågade: "Vem av dessa tre tycker du var en nästa för mannen som hade råkat ut för rövare?" svarade han: "Den som visade honom barmhärtighet."

"Då sade Jesus till honom: 'Gå du och gör som han.'" Visa samma ömsinta vänlighet mot de behövande. På så sätt visar Du Dig hålla hela lagen.

Den största skillnaden mellan judar och samariter var olikheten i religiös tro, en fråga om, vad som ingick i sann tillbedjan. Fariséerna ville inte säga något gott om samariterna, utan utgöt de bittraste förbannelser över dem. Så stark var fiendskapen mellan judarna och samariterna, att det tedde sig besynnerligt för den samaritiska kvinnan, att Kristus bad henne om något att dricka. "Hur kan du", sade hon, "som är jude be mig, en samaritisk kvinna, om något att dricka?" "Judarna", tillägger evangelisten, "umgås inte med samariterna." Johannesevangeliet 4:9. Och då judarna fylldes med så mycket mordiskt hat mot Kristus, att de ställde sig upp i templet, för att stena honom, fann de inga bättre ord för sin avsky, än dessa: "Har vi inte rätt när vi säger att du är en samarit och har en ond ande?" Johannesevangeliet 8:48. Ändå försummade prästen och leviten den uppgift, som Herren hade ålagt dem, och lämnade åt en hatad och föraktad samarit, att betjäna en av deras egna landsmän.

Samariten hade uppfyllt budet "Du skall älska din nästa som dig själv" och visade därigenom, att han var mera rättfärdig, än de, som fördömde honom. Med risk för sitt eget liv, behandlade han den sårade mannen som sin bror. Samariten står för Kristus. Vår Frälsare visade en kärlek för oss, som människors kärlek aldrig kan efterlikna. Då vi låg slagna och döende, ömkade Han Sig över oss. Han gick inte förbi oss på andra sidan vägen, lämnande oss hjälp- och hopplösa, för att fortsätta vandringen. Han förblev ej i Sitt heliga, lyckliga hem, där hela den himmelska hären älskade honom. Han insåg våra smärtande behov, Han åtog Sig vår sak

Johannesevangeliet 15:5. Kom detta ihåg: Om Du har begått misstag, kommer Du förvisso att vinna seger, om Du inser dessa misstag och betraktar dem som varningssignaler. Därigenom vänder Du nederlag till seger, gör fienden besviken och ärar Din Återlösare.

En karaktär, som görs om till likhet med den gudomliga, är den enda skatt vi får ta med oss från denna värld till nästa. De, som tar emot Kristi instruktion i denna värld, tar med sig alla sina gudomliga färdigheter till nästa värld. Och i himmelen kommer vi att förbättra oss hela tiden. Hur viktigt är det då inte, att karaktären utvecklas i detta liv!

De himmelska förnuftsväsendena bistår personen, som i uppriktig tro söker den karaktärens fullkomlighet, som för med sig fullkomlighet i handlande. Kristus säger till var och en, som inleder detta verk: Jag är vid Din högra sida, för att hjälpa Dig.

När människans vilja samarbetar med Guds vilja, blir den allsmäktig. Vad, som än skall göras på Hans befallning, går att uträtta i Hans kraft. Alla Hans befallningar bär i sig styrka till handling.

Mentala Förmågor

Gud fordrar, att de mentala förmågorna tränas upp. Hans avsikt är, att Hans tjänare skall äga större intelligens och klarare omdöme, än de världsliga människorna, och Han är missnöjd med dem, som är för nonchalanta eller för slöa, för att bli dugliga, välupplysta medarbetare. Herren påbjuder oss, att älska honom av hela hjärtat, och med hela själen och med all styrka samt med hela sinnet. Han ålägger oss plikten, att utveckla förståndet till yttersta kapacitet, så att vi med hela förståndet kan känna och älska Skaparen.

Om förståndet hamnar under Hans Andes herravälde, ju grundligare intellektet uppodlas, desto effektivare går det att använda till Guds tjänst. En utbildad person, som helgar sig åt Gud och som längtar efter, att välsigna andra, kan användas, och används, av Herren i Hans tjänst. Men de, som, i samma helgande anda, har erhållit en grundlig utbildning, kan utföra ett mycket mera omfattande arbete för Kristus. De står på fördelaktig grund.

Herren önskar, att vi skall få den utbildning vi har möjlighet till, med tanke på, att bibringa andra vår kunskap. Ingen kan veta, var eller hur den kallas till, att arbeta eller tala för Gud. Bara vår himmelske Fader ser, vad Han kan göra människor till. Det finns möjligheter för oss, som vår svaga tro inte ser. Vår intelligens bör stärkas, så att vi, om så behövs, framför Hans ords sanningar inför de högsta jordiska myndigheter på så vis, att Hans namn äras. Vi bör inte försitta ett enda tillfälle till, att utrusta oss intellektuellt för Guds verk.

Må de unga, som behöver utbildning, eftersträva denna målmedvetet. Vänta inte på en öppning; skapa öppningen själva. Grip fatt i varje liten möjlighet, när den

visar sig. Var sparsamma. Lägg inte ut pengar på, att stilla aptiten, eller söka nöjen. Var fast beslutna, att Ni skall bli nyttiga och effektiva arbetare, enligt Guds kall. Var grundliga och trofasta i Era åtaganden. Nyttja varje läge, för att stärka förståndet. Kombinera bokliga studier med nyttigt kroppsarbete, och säkra Er visdomen från ovan genom ihärdiga ansträngningar, vakenhet och bön. Detta ger en allsidig utbildning. Härigenom växer Ni till i karaktär, och vinner inflytande över andra människor, så att Ni kan leda dem in på rättskaffenhetens och helgelsens stig.

Långt mera kan uträttas i självutbildningens verk, om vi är medvetna om våra egna tillfällen och förmåner. Sann utbildning betyder mera, än högskolorna har att erbjuda. Ehuru vetenskapliga studier inte skall försummas, uppnås det en högre upplärning genom en livskraftig koppling till Gud. Må alla studerande fatta sin Bibel och sätta sig i samband med den Store Läraren. Låt sinnet läras upp och disciplineras till, att brottas med de stora frågorna, med att finna gudomlig sanning.

De, som hungrar efter kunskap, för att välsigna sina medmänniskor, kommer själva att välsignas av Gud. Genom studiet av Hans ord kommer deras mentala krafter att väckas till intensiv aktivitet. Förmågorna kommer att stärkas och utvecklas, och sinnet kommer att vinna i styrka och verkningskraft.

Envar måste praktisera självdisciplin, om den skall bli en Guds medarbetare. Därmed åstadkoms mer, än vältalighet, eller de mest strålande talanger. Ett alldagligt sinne uträttar mera och högre arbete, när det är väldisciplinerat, än det mest utbildade sinne och de största talanger, vars ägare saknar självbehärskning.

Talet

Talets gåva är en talent eller talang, som bör uppodlas flitigt. Av alla de gåvor vi har fått från Gud, är ingen bättre ägnad, att vara till välsignelse. Med stämman överbevisar och övertalar vi, med den sänder vi böner och pris till Gud, och med den berättar vi för andra om Återlösarens kärlek. Hur riktigt är det då ej, att den tränas upp till, att göra det mest effektiva goda!

Kultiverandet och det rätta bruket av stämman försummas kraftigt, även av intelligenta och kristet aktiva personer. Det är många, som läser eller talar så lågt eller så snabbt, att de är svåra att förstå. Några har oklart och otydligt uttal; andra talar med högt, skarpt och skärande tonfall, som är ack så smärtsamt för åhörarna. Texter, psalmer och rapporter samt andra blad, som presenteras för offentliga församlingar, blir upplästa på sådant sätt, att de är obegripliga. Ofta försvinner då deras kraft och intryck.

Detta är ett ont, som kan och bör rättas till. Bibeln ger instruktioner på den här punkten. Om leviterna, som läste Skrifterna för folk på Esras tid, sägs det: "De

Han var sannerligen intresserad av saken, och frågade uppriktigt "Vad skall jag göra?" I sitt svar om lagens krav, lämnade han därhän en massa ceremoniella och rituella föreskrifter. För dessa åberopade han intet värde, utan lyfte fram de två stora pelare, som hela lagen och profeterna vilar på. Frälsarens beröm för detta svar försatte Honom i fördelaktig dager hos rabbinerna. De kunde inte döma Honom för, att Han godtog det, som hade framhävts av en lagtolkare.

"Gör det, så får du leva", sade Kristus. I Sin undervisning frambringade Han alltid lagen som en gudomlig enhet, visande, att det är omöjligt, att hålla ett av buden och bryta ett annat; för samma princip omgärdar dem alla. Människors öde kommer att avgöras av deras lydnad mot hela lagen.

Kristus visste, att ingen kunde lyda lagen i sin egen styrka. Han ville leda den lagkloke till klarare och tydligare rannsaking, för att denne skulle finna sanningen. Endast genom att godta Kristi dygd och nåd, kan vi hålla lagen. Tron på syndens försoning, får fallna människor att älska Gud av hela sitt hjärta och sin nästa som sig själva.

Den lagkunnige visste, att han varken hade hållit de fyra första eller de sex sista buden. Han blev överbevisad av Kristi skärskådande ord, men i stället för, att bekänna sin synd, ville han ursäkta den. Hellre, än att vidgå sanningen, dristade han sig till, att visa, hur vanskligt det är, att uppfylla buden. Därigenom hoppades han, att kunna värja sig mot överbevisningen och försvara sig i folkets ögon. Frälsarens ord hade visat, att hans fråga var meningslös, eftersom han besvarade den själv. Ändå ställde han en ny fråga, och sade: "Vem är då min nästa?"

Åter vägrade Kristus, att låta Sig dras in i en ordstrid. Han besvarade frågan, genom att berätta om en händelse, som var färsk i åhörarnas sinnen. "En man", sade Han, "var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och råkade ut för rövare. De slet av honom kläderna och misshandlade honom. Sedan gav de sig av och lämnade honom där halvdöd."

På vägen från Jerusalem till Jeriko, måste den resande ta sig igenom en del av Judas ödemark. Vägen ledde ned till en vild, stenrik klyfta, som hemsöktes av rövare och ofta utgjorde scenen för våld. Det var här, som den resande angreps, fråntogs allt av värde och lämnades halvt ihjälslagen vid vägkanten. Då han låg så, kom en präst vägen fram; han såg mannen ligga sårad och blåslagen, vältrande sig i sitt eget blod; men han lämnade honom, utan att ge honom hjälp. Han "gick förbi." Så visade en levit sig. Nyfiken på, att få veta, vad som hade skett, stannade han till och betraktade den lidande. Han blev överbevisad om, vad han borde göra, men det var ingen behaglig plikt. Han önskade, att han inte hade kommit den vägen, så att han inte hade funnit den sårade mannen. Han övertalade sig själv om, att detta inte angick honom, och han "gick förbi."

delar med sig och samlar åt sig en skatt som är en god grund för den kommande tidsåldern, så att de vinner det verkliga livet." Första Timoteusbrevet 6:17-19.

Låt alltså Dina tillhörigheter gå före till himmelen. Lägg Dina skatter vid sidan om Guds tron. Förvissa Dig om Din rätt till Kristi outrannsakliga rikedomar. "Skaffa er vänner med hjälp av den orättfärdige mammon, för att de skall ta emot er i de eviga boningarna, när världslig rikedom har tagit slut."

"Vem är min Nästa?"

Detta kapitel bygger på Lukasevangeliet 10:25-37.

Ibland judarna orsakade frågan "Vem är min nästa?" ändlösa diskussioner. De svävade inte i tvivelsmål rörande hedningarna och samariterna. Dessa var främlingar och fiender. Men var skulle gränsen dras ibland människor från den egna nationen, och ibland olika samhällsklasser? Vem borde prästen, rabbinen, äldstebroder betrakta som sin nästa? De tillbringade sina liv med en massa ceremonier, för att göra sig rena. De lärde ut, att kontakt med den ovetande och sorglösa skaran skulle orsaka orenhet, som skulle kräva tröttande arbete, för att avlägsna. Skulle de betrakta "orena" som sin nästa?

Denna fråga besvarade Kristus med liknelsen om den barmhärtige samariten. Han visade, att vår nästa inte endast betyder en i vår församling eller den tro vi tillhör. Det är inte en fråga om ras, hudfärg eller klasskillnad. Vår nästa är varje person, som behöver vår hjälp. Vår nästa är varje själ, som har sårats och skadats av fienden. Vår nästa är var och en, som är Guds egendom.

Liknelsen om den barmhärtige samariten orsakades av en fråga, som Kristus fick av en lagklok. Medan Frälsaren undervisade, "kom en laglörd fram och ville snärja honom och frågade: "Vad skall jag göra för att få evigt liv?" Fariséerna hade föreslagit den här frågan till den lagkunnige i hopp om, att kunna fånga Kristus genom Hans ord, och de lyssnade ivrigt efter Hans svar. Men Frälsaren gav Sig inte in i någon ordstrid. Han avkrävde frågeställaren svaret. "Vad står skrivet i lagen?" Han frågade: "Vad läser du där?" Judarna anklagade ständigt Jesus för, att ta lätt på lagen, som utfärdades i Sinai, men Han vände frågan om frälsning till, att hålla Guds bud.

Den lagkunnige sade: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv." "Du svarade rätt." Kristus sade: "Gör det, så får du leva."

Den laglärde var inte nöjd med fariséernas inställning och verk. Han hade studerat Skrifterna med en önskan om, att lära känna deras verkliga betydelse.

läste ur boken, ur Guds lag, och utlade texten tydligt så att man förstod det som lästes." Nehemja 8:8.

Genom ihärdigt arbete kan alla få kraft till, att läsa tydligt, och tala med en full, klar och fylld ton, på tydligt och uttrycksfullt sätt. Gör vi detta, kan vi öka vår effektivitet som medarbetare åt Kristus.

Varje kristen kallas till, att göra Kristi outrannsakliga rikedomar kända för andra; fördenskull bör han söka talets fullkomlighet. Han bör framföra Guds ord för åhörarna på sådant vis, att de lockas av det. Gud menar ej, att Hans mänskliga kanaler skall vara ohysade. Det är icke Hans vilja, att personen skall förkläna eller solka de himmelska strömmar, som flyter genom honom ut till världen.

Vi bör se på Jesus, vår fullkomliga förebild; vi bör be om den Helige Andes hjälp, och vi bör verka i Hans kraft, för att vänja alla organ vid felfritt arbete.

Detta gäller särskilt dem, som kallas till offentligt arbete. Varje predikant och talare bör lägga på minnet, att han ger folk ett budskap, som bär med sig eviga angelägenheter. Den uttalade sanningen kommer att döma dem på den stora dagen, när vi skall avlägga räkenskap. Och för somliga själar kommer metoden, som budskapet överförs på, att vara avgörande för, om det antas eller förkastas. Låt då ordet uttalas så, att det vädjar till förståndet och gör intryck på hjärtat. Det bör yttras långsamt, tydligt och högtidligt, dock med allt det allvar, som saken kräver.

Den rätta kulturen och användningen av talförmågans krafter har med alla grenar av det kristna verket att göra; den berör hemlivet, liksom allt vårt inbördes umgänge. Vi bör vänja oss vid, att tala med behagligt tonfall, och bruka ett korrekt språk och ord, som är vänliga och fina. Livliga och vänliga ord är som dagg och stilla regn för själen. Skrifterna säger om Kristus, att nåd utgöts över Hans läppar, för att Han skulle "med {Sina} ord hjälpa den trötte." Psaltaren 45:2; Jesaja 50:4. Och Herren påbjuder oss: "Ert tal skall alltid vara vänligt" (Kolosserbrevet 4:6), "så att det blir till glädje för dem som hör på" (Efésierbrevet 4:29).

Försöker vi, att rätta eller reformera andra, måste vi vara försiktiga med våra ord. De kommer att vara en smak av liv till liv, eller av död till död. När vi tillrättavisar eller ger råd, använder många sig av skarpa och hårda ord, som inte är anpassade för, att hela en sårad själ. Dessa okloka uttryck tär på humöret, och de felande blir upprörda och rebelliska. Alla, som försvarar sanningens principer, behöver den himmelska kärleksoljan. Tillrättavisning bör under alla omständigheter ges i kärlek. Då kommer våra ord att reformera, inte förbittra. Kristus kommer, genom Sin Helige Ande, att tillhandahålla kraft och övertygelse. Det här är Hans verk.

Inte ett enda ord skall sägas obetänksamt. Inget ont tal, inget lättsinnigt snack, inga irriterade klagoljud eller orena antydningar kommer över läpparna på den, som följer Kristus. Aposteln Paulus skriver genom den Helige Ande och säger: "Låt inget oanständigt tal komma över era läppar". Efésierbrevet 4:29. Ett fördärvat uttalande omfattar inte bara nedriga ord. Det innebär ett uttryck, som strider mot heliga principer, och ren och obesmittad religion. Det innefattar orena häntyndningar och dolda, onda antydningar. Blir detta inte genast stoppat, leder det till stor synd.

För varje familj, varje enskild kristen, är det en helig plikt, att spärra vägen mot fördärligt tal. När vi befinner oss i sällskap med dem, som gärna pratar strunt, är det vår skyldighet, att byta samtalsämne, när så är möjligt. Med hjälp av Guds nåd bör vi stillsamt inflika ord, eller föra på tal något ämne, som slussar in tankarna i en farbar kanal.

Det är föräldrarnas ansvar, att bibringa barnen sunda talvanor. Den allra bästa skolan för denna kultur består av livet i hemmet. Från sina första år, bör barnen lära sig, att tala respektfullt och älskvärt till sina föräldrar och till andra. De bör lära sig, att endast vänliga, sanna och rena ord får lämna deras läppar. Må föräldrarna själva dagligen vara elever i Kristi skola. Då kan de, genom föreskrift och exempel, lära barnen, att vara "sund{a} och oklanderlig{a} i {s}itt tal". Titusbrevet 2:8. Detta är en av de största och mest ansvarstygda av deras plikter.

Som Kristi efterföljare, skall vi välja våra ord, så att de blir till hjälp och uppmuntring för varandra i det kristna livet. Vi måste tala långt mera om våra dyrbara erfarenheter, än vi gör. Vi bör tala älskvärt om Guds barmhärtighet och kärleksfulla vänlighet, om de oförligenliga djupen hos Frälsarens kärlek. Våra ord bör vara rosande och tacksamma ord. Om sinne och hjärta är fulla av Guds kärlek, kommer detta att framgå av våra samtal. Det kommer inte att vara en svår sak, att föra vidare det, som berikar våra andliga liv. Stora tankar, ädel strävan, klara begrepp om sanningen, osjälviska syften, längtan efter renhet och helighet, kommer att bära frukt i orden, som uppenbarar hjärteförrådets natur. När Kristus således uppenbaras i vårt tal, kommer det att få kraft till, att vinna själar för Honom.

Vi bör tala om Kristus med dem, som inte känner Honom. Vi bör göra, såsom Kristus gjorde. Var Han än var, i synagogan, vid sidan om vägen, i båten, som hade skjutits ut ett stycke från land, på fariséns bjudning eller vid tullindrivarens bord, delgav Han människor nyheter om det högre livet. Naturens ting, vardagslivets händelser, knöt Han till sanningens ord. Åhörarnas hjärtan drogs till Honom; ty Han botade deras sjuka, tröstade de sörjande och tog upp barnen i famnen och välsignade dem. Då Han öppnade munnen, för att tala, fångade Han deras uppmärksamhet, och för vissa själar var alla Hans ord som en smak av liv till liv.

lösköpta kommer att tacksamt minnas dem, som har medverkat i deras frälsning. Himmelen kommer att vara värdefull för dem, som har varit trofasta i arbetet med, att vinna själar.

Lärdomen i denna liknelse gäller alla. Var och en kommer att hållas ansvarig för den nåd, som han har fått genom Kristus. Livet är för allvarligt, för att man skall försjunka i betraktelser över timliga eller jordiska ting. Herren önskar, att vi skall förmedla till andra det, som det eviga och osynliga förmedlar till oss.

Varje år går millioner och åter millioner människosjälar ovarnade och ofrälsta in i evigheten. Från timme till timme öppnas möjligheter för oss, att nå och frälsa själar. Dagar, veckor och månader går; vi får en dag, en vecka, en månad mindre till, att utträta vårt arbete på. Några få år till, och den röst, som vi inte kan vägra att reagera på, kommer att säga: "Lämna redovisning för Din förvaltning."

Kristus manar alla till övervägande. Gör en ärlig uträkning. Lägg Jesus i ena vågskålen. Han innebär evig rikedom, liv, sanning, himmel och Kristi glädje för de förlorade. Lägg sedan all världens lockelser i den andra. Lägg Din egen själs förlust i den ena vågskålen jämte de själar, vars frälsning Du kunde ha bidragit till; lägg så åt Dig och dem ett liv, som mäter sig med Guds liv. Väg för tid och för evighet. Medan Du sysslar med detta, säger Kristus: "Vad hjälper det en människa att hon vinner hela världen men förlorar sin själ?" Markusevangeliet 8:36.

Gud önskar, att vi skall välja det himmelska i stället för det jordiska. Han öppnar åt oss möjligheterna till himmelsk investering. Han uppmuntrar oss gärna till våra högsta mål, säkerhet åt vår käraste rikedom. Han förklarar: "Jag skall göra en man mer sällsynt än fint guld, en människa mer sällsynt än guld från Ofir." Jesaja 13:12. När de rikedomar, som mal äter upp och rost fördärvar, fejas bort, kan Kristi efterföljare glädja sig över sin himmelska skatt, de oförgångliga rikedomarna.

Bättre, än världens samlade vänskap, är vänskap med Kristi förlorade. Bättre, än lagfarten till det ädlaste palats på jorden, är lagfarten till en av de boningar, som vår Herre har gått bort, för att bereda. Och bättre, än allt jordiskt beröm, kommer Frälsarens ord att vara till Sina hederliga tjänare: "Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse." Matteusevangeliet 25:34.

Till dem, som har slösat bort Hans goda, ger Kristus en möjlighet, att säkra eviga rikedomar. Han säger: "Ge, och ni skall få." "Sälj vad ni äger och ge gåvor. Skaffa er en börs som inte slits ut, en outtömlig skatt i himlen, dit ingen tjuv når och ingen mal förstör." Lukasevangeliet 6:38; 12:33. "Uppmana dem som är rika i den här världen ... att göra gott, att vara rika på goda gärningar, att vara generösa och

att stilla aptiten, på överdådiga byggnader, möbler och kläder! De lämnar sina medmänniskor åt elände och kriminalitet, åt sjukdom och död. Stora skaror går under, utan en enda medömkande blick, ord eller gärning av medlidande.

Människor är skyldiga till röveri mot Gud. Deras bruk av medel rövar från härlighetens Herre det, som borde återspeglas till Honom, genom att hjälpa lidande personer och frälsa själar. De förskingrar Hans betrodda goda. Herren tillkännager: "Jag skall komma till er och hålla dom. Jag skall snabbt träda upp som vittne . . . mot dem som undanhåller arbetaren hans lön och förtrycker änkan och den faderlöse". "Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig. Ni säger: "Vad har vi stulit från dig?" Tionde och offergåvor. Förbannelse har drabbat er, ty ni och hela folket stjälf ifrån mig." Malaki 3:5, 8, 9. "Lyssna, ni som är rika . . . Er rikedom skall förmultna och era kläder förtäras av mal. Ert guld och silver skall ärga, och ärgen skall vittna mot er. . . . Ni har samlat skatter i de sista dagarna." "Ni har levt i lyx och överflöd på jorden." "Se, den lön ni har undanhållit arbetarna som skördade era åkrar, den ropar, och skördearbetarnas rop har nått Herren Sebaots öron." Jakobsbrevet 5:1-3, 5, 4.

Var och en kommer att avkrävas räkenskap för sina betrodda gåvor. På den slutgiltiga domens dag kommer människors undanlagda rikedom att vara värdelös för dem. De kommer inte att ha något de kan kalla för sitt eget.

De, som ägnar sina liv åt, att samla på sig världsliga skatter, visar mindre visdom, mindre eftertänksamhet och omsorg för sitt eviga välbefinnande, än den orättfärdige förvaltaren gjorde för sitt jordiska uppehälle. Ljusets bekännande barn är mindre kloka, än denna världs barn i sitt släkte. Dessa är de, som profeten talar om i sin syn om den stora domedagen: "På den dagen skall människorna kasta bort till mullvadar och fladdermöss de avgudar av silver och de avgudar av guld som de har gjort åt sig för att tillbe. De skall fly in i klippskrevor och in i bergsklyftor av fruktan för HERREN och hans höga majestät, när han reser sig för att förskräcka jorden." Jesaja 2:20, 21.

"Skaffa er vänner med hjälp av den orättfärdige mammon", säger Kristus, "för att de skall ta emot er i de eviga boningarna, när världslig rikedom har tagit slut." Gud och Kristus samt änglarna tjänar alla de pinade, de lidande och de syndiga. Överlämna Dig till Gud för detta verk, använd Hans gåvor för detta syfte, och ingå partnerskap med himmelska väsen. Ditt hjärta kommer att banka av sympati med deras. Du kommer att bli lik dem till karaktären. Dessa bofasta i de eviga boningarna kommer inte att vara som främlingar för Dig. När det jordiska är över, kommer väktarna vid himmelens portar att hälsa Dig välkommen.

Och medlen, som används till att välsigna andra med, skall ge avkastning. Rikedomar, som används rätt, uträttar mycket gott. Själar vinnas för Kristus. Den, som följer Kristi plan för livet, kommer att återse dem, som han arbetade för och offerade så mycket för på jorden; dem kommer han att träffa i Guds salar. De

Så bör det också vara med oss. Var vi än är, bör vi söka tillfällen till, att berätta om Frälsaren för andra. Om vi följer Kristi exempel och gör gott, kommer hjärtan att öppna sig för oss, liksom de gjorde för Honom. Inte tvärt och plötsligt, utan med en taktkänsla född av gudomlig kärlek, kan vi berätta om Honom, som är "ypperst bland tiotusen" och där "allt hos honom är ljuvlighet." Höga Visan 5:10, 16. Detta är det förnämligaste arbete, där vi kan bruka talets gåva eller talent. Den fick vi, för att framställa Kristus som den syndförlåtande Frälsaren.

Inflytande

Kristi liv påverkade vida omkring, utan att begränsas, det var ett inflytande, som band Honom vid Gud och hela mänskosläktet. Genom Kristus har Gud gett människor ett inflytande, som gör det omöjligt för dem, att leva för sig själva. Vi är var och en bundna till våra medmänniskor, vi är en del av Guds stora helhet, och vi står under ömsesidig förpliktelse. Ingen kan vara oavhängig av sina medmänniskor; för vars och ens välbefinnande påverkar andra. Det är Guds avsikt, att var och en skall måna om andras välbefinnande, och främja deras lycka.

Varje själ omges av sin egen atmosfär – en atmosfär, som kan vara laddad med trons, modets och hoppets livgivande kraft och kärlekens ljuva väldoft. Annars kan den utstråla tungsinthetens kyla, missnöje och själviskhet, eller vara förgiftad av gömda synders dödliga smitta. Varje person, som vi kommer i kontakt med, påverkas medvetet eller omedvetet av den atmosfär, som omger oss.

Detta är ett ansvar, som vi inte kan undgå. Våra ord, våra handlingar, våra kläder, vårt uppträdande, liksom vårt ansiktsuttryck, har ett inflytande. På det gjorda intrycket hänger utfall på gott eller ont, som ingen kan mäta. Alla impulser, som härigenom fortplantas, är sådda frön, som ger sin skörd. De ingår i en lång kedja av mänskliga händelser, vars utbredning vi ej känner till. I fall vi hjälper andra genom vårt exempel till, att utveckla goda principer, ger vi dem kraft till, att göra gott. I sin tur utövar de samma inflytande på andra, och sedan dessa på ytterligare andra. Således kan tusentals välsignas genom vårt omedvetna inflytande.

Kastas en liten sten längs vattenytan, uppstår det en vågrörelse, och sedan en till och därpå ytterligare en; och när rörelserna blir flera, utvidgar cirkeln sig, till dess den når land. Så är det också med vårt inflytande. Det visar sig på andra i form av välsignelser eller förbannelser.

Karaktär är kraft. Det stumma vittnesbördet från ett uppriktigt, osjälviskt och gudfruktigt liv utgör ett nära på oemotståndligt inflytande. Genom att uppenbara Kristi karaktär i våra egna liv, samarbetar vi med Honom i verket med, att vinna själar. Det är endast genom att uppenbara Hans karaktär i våra liv, som vi kan samarbeta med Honom. Och ju större krets, som vårt inflytande verkar i, desto mera gott kan vi göra. Alltså följer Guds bekännande tjänare Kristi exempel, genom att praktisera lagens principer i sina dagliga liv. När alla handlingar vittnar

om, att de älskar Gud högst och nästan eller medmänniskan som sig själva, kommer församlingen att få kraft till, att skaka om världen på ett positivt sätt.

Men det får aldrig falla ur minnet, att inflytandet lika gärna kan vara en kraft i det ondas tjänst. Att mista sin egen själ, är en ohygglig sak; men att orsaka andra sjäalars förtappelse, är än mer förfärande. Att vårt inflytande skulle vara en doft av död till död, är en fasaväckande tanke; dock är det möjligt. Många, som bekänner sig till, att samla med Kristus, förskingrar Hans skatter. Det är fördenskull, som församlingen är så svag. Många kritiserar och anklagar utan vidare. De ger uttryck för misstänksamhet, svartsjuka och missnöje, varigenom de överlämnar sig som redskap åt Satan. Innan de har insett sitt misstag, har fienden fullföljt sin avsikt genom dem. Onda intryck har lämnats, skuggan har blivit kastad, Satans pilar har träffat målet och sårat det. Bristande tillit, vantro och fullständigt avståndstagande har fastnat på dem, som eljest kunde ha tagit emot Kristus. Likväl betraktar Satans medarbetare med tillfredsställelse dem, som de har drivit till skepsis, och som har blivit förhårdade mot tadel och vädjanden. De smickrar sig själva med, att de i jämförelse med dessa själar, är dygdiga och rättfärdiga. De inser inte, att dessa sorgliga karaktärsmissiga vrak beror på deras egna tygellösa tungor och upproriska hjärtan. Det är genom deras inflytande, som dessa frestade själar har fallit.

Bekännande kristnas ytliga och själviska utsvävande samt ryggradslösa likgiltighet får många själar, att vända sig bort från livets stig. Det är många, som kommer att frukta för, att möta utfallet av sitt inflytande vid Guds domstol.

Det är endast genom Guds nåd, som vi kan rätt använda denna gåva. Det finns inget i oss själva, varmed vi kan påverka andra till det goda. Om vi erkänner vår hjälplöshet och vårt behov av gudomlig kraft, kommer vi inte lita på oss själva. Vi vet inte, vilket utfall en dag, en timme eller ett ögonblick kommer att få, och bör aldrig inleda dagen, utan att överlåta våra vägar till vår himmelske Fader. Hans änglar har i uppdrag, att vaka över oss, och om vi godkänner deras ledning, kommer de att stå vid vår högra sida i farans stund. När vi omedvetet riskerar, att utöva ett felaktigt inflytande, kommer änglar att vara vid vår sida, mana oss till en bättre väg, välja våra ord åt oss och påverka våra handlingar. Sålunda kan vårt inflytande vara tyst, omedvetet, men en mäktig kraft, för att dra andra till Kristus och den himmelska världen.

Tid

Vår tid tillhör Gud. Varje ögonblick är Hans, och vi står högtidligt förpliktade, att använda tiden till Hans ära. Han har inte gett några talenter, som Han kräver noggrannare räkenskap för, än vår tid.

Tidens värde går ej att beräkna. Kristus betraktar vart ögonblick som dyrbart, och det är så vi måste betrakta det. Livet är för kort, för att spillas bort. Vi har endast

seed of Abraham. With a high arm He had delivered them from bondage in Egypt. He had made them the depositaries of sacred truth for the blessing of the world. He had entrusted to them the living oracles that they might communicate the light to others. But His stewards had used these gifts to enrich and exalt themselves.

Fariséerna, fyllda med inbilskhet och självrättfärdighet, missbrukade egendomen, som Gud hade lånat dem, för att de skulle använda den till Hans ära.

Tjänaren i liknelsen hade inte sört för framtiden. Det goda han hade blivit betrodd med, för att hjälpa andra, slösade han på sig själv; men han hade endast övervägt nuet. Då förvaltningen skulle tas ifrån honom, skulle han inte ha något, som kunde kallas för hans eget. Dock låg husbondens egendom fortsatt i hans händer, och han beslutade sig för, att använda den så, att han skulle säkra sig mot framtida brister. För att fullfölja detta, måste han verka enligt en ny plan. I stället för att samla åt sig själv, måste han ge åt andra. På så vis skulle han skaffa sig vänner, som skulle ta emot honom, sedan han hade kastats ut. Likadant med fariséerna. Förvaltningen skulle snart komma att tas ifrån dem, och de manades till, att sörja för framtiden. Endast genom att söka andras goda, skulle de själva bli gynnade. Endast genom att bibringa Guds gåvor i det nuvarande livet, kunde de sörja för evigheten.

Efter att ha berättat liknelsen, sade Kristus: "den här världens barn handlar klokare mot sitt släkte än ljusets barn." Det vill säga, världens vise män uppvisar större visdom och allvar, för att tjäna sig själva, än Guds bekännande barn gör i sin tjänst för Honom. Så var det på Kristi tid. Så är det nu. Se på mångas liv, som hävdar sig vara kristna. Herren har begåvat dem med förmågor, makt och inflytande; Han har betrott dem med pengar, så att de kan samarbeta med Honom i den stora återlösningen. Alla Hans gåvor skall brukas till, att välsigna människorna, för att avhjälpa lidande och behov. Vi skall ge den svältande mat, klä den nakne, sörja för änkan och den faderlöse, tjäna den pinade och den förtryckte. Gud har aldrig önskat, att det utbredda eländet i världen skall förekomma. Han har aldrig velat, att någon skulle få ett överflöd på livets goda, medan andras barn skall ropa efter bröd. Medel, som går utöver livets nödortf, betros åt människor, att göra gott med, att välsigna mänskligheten med. Herren säger: "Sälj vad ni äger och ge gåvor." Lukasevangeliet 12:33. Var "generösa och dela med sig". Första Timoteusbrevet 6:18. "Nej, när du skall hålla fest, bjud fattiga och krymplingar, lama och blinda." Lukasevangeliet 14:13. "Lossa orättfärdiga bojar", "lös okets band", "släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok", "dela ditt bröd åt den hungrige", "skaffa de fattiga och hemlösa en boning", "kläd den nakne", "mättar den som lider nöd". Jesaja 58:6, 7, 10. "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen." Markusevangeliet 16:15. Detta är Herrens bud. Gör stordelen av de bekännande kristna detta arbete?

Oh, hur många skänker inte sig själva Guds gåvor! Hur många fogar inte hus till hus och jordstycke till jordstycke! Hur många lägger inte sina pengar på nöjen, på

Kristus berömde inte den ohederlige förvaltaren, utan Han använde en väl känd tilldragelse, för att åskådliggöra den lärdom Han ville få fram. ”Skaffa er vänner med hjälp av den orättfärdige mammon”, sade Han, ”för att de skall ta emot er i de eviga boningarna”.

Frälsaren hade blivit klandrad, för att Han hade umgåtts med tullare och syndare. Men Hans intresse för dem svalnade inte, Hans arbete för dem upphörde heller inte. Han såg, att deras anställning inledde dem i frestelse. De var omgivna av lockelser till, att göra ont. Det första steget var enkelt att ta, och färden i utförsbacken gick snabbt. Kristus försökte med alla medel, att vinna dem för högre mål och ädlare principer. Denna avsikt hade Han i tanke, då Han berättade om den ohederlige förvaltaren. Ibland tullindrivarna hade det inträffat precis ett sådant fall, som i berättelsen om den ohederlige förvaltaren, och i Kristi beskrivning kände de igen sitt eget handlande. Detta fångade deras uppmärksamhet, och utifrån bilden på deras eget, oärliga handlande lärde många av dem sig en läxa av andligt värde.

Liknelsen framfördes dock i direkta ordalag till lärjungarna. Sanningens surdeg blev först given till dem, och genom dem nådde den fram till andra. Lärjungarna förstod först inte så mycket av Kristi lära, och Hans läxor tycktes först bli glömda. Men dessa sanningar bringades senare tydligt till liv under den Helige Andes inflytande, och genom lärjungarna blev de ögonöppnare för de nyomvända, som fogades till församlingen.

Och Frälsaren talade även med fariséerna. Han gav inte upp hoppet om, att de skulle inse kraften hos Hans ord. Många hade blivit djupt överbevisade, och då de skulle komma att höra sanningen under den Helige Andes inverkan, skulle inte så få bli troende på Kristus.

Fariséerna hade försökt, att bringa Kristus i vanrykte, genom att anklaga Honom för, att beblanda Sig med tullare och syndare. Nu vänder Han tillrättavisningen mot de anklagande själva. Den scen, som var känd från tullarnas krets, framhåller Han inför fariséerna både för, att framställa deras handlande och för att visa det enda sätt, varigenom de kan gottgöra sina fel.

Till den opålitlige förvaltaren hade husbonden anförtrott sin egendom för välvilliga ändamål; men han hade använt den för egen räkning. Så var det också med Israel. Gud hade valt ut Abrahams säd. Med hög arm hade Han befriat dem ur träldomen i Egypten. Han hade satt dem till, att förvalta helig sanning till välsignelse för världen. Han betrodde dem med de levande oraklen, för att de skulle vidarebefordra ljus till andra. Men Hans förvaltare brukade dessa gåvor till, att berika och upphöja sig själva.

To the unfaithful steward his lord's goods had been entrusted for benevolent purposes; but he had used them for himself. So with Israel. God had chosen the

några få dagars prövotid, varigenom vi bereder oss på evigheten. Vi har ingen tid att spilla, ingen tid att använda till själviska nöjen, ingen tid till syndiga utsvävningar. Det är nu, som vi skall dana karaktären för framtiden, för det eviga livet. Det är nu, som vi skall bereda oss på den rannsakande domen.

Mänskosläktet har knappt börjat att leva, förrän det börjar att dö, och världens upphörliga arbete slutar i ingenting, med mindre sann kunskap om evigt liv uppnås. Den person, som erkänner tiden som sin arbetsdag, gör sig till ägare av en härlig boning och till ett liv, som aldrig slutar. Det är väl, att han blivit född.

Vi uppmanas till, att gottgöra för tiden. Dock går aldrig förlorad tid att återskapa. Vi kan icke ta tillbaka ett enda ögonblick. Det enda sätt, som vi förmår att gottgöra för tiden på, är att få ut det mesta möjliga av den återstående tiden, och bli Guds medarbetare i Hans stora undsättningsplan.

I den, som gör detta, sker det en karaktärförvandling. Han blir en Guds son, medlem av den kungliga familjen, ett barn till den himmelske Kungen. Han blir passande för umgänge med änglarna.

Nu är tiden inne, att arbeta för våra medmänniskors frälsning. Det är vissa, som tror, att om de ger pengar till Kristi sak, är det allt, som fordras av dem; den dyrbara tid, som de kunde använda till personligt arbete, går till ingen nytta. Men det är vars och ens privilegium och plikt, som äger hälsa och livskraft, att ge Gud aktiv tjänst. Alla skall arbeta, för att vinna själar för Kristus. Pengadonationer ersätter inte detta.

Varje ögonblick är kopplat till eviga konsekvenser. Vi skall vara lika alerta som Räddningstjänsten, redo för insats med ett ögonblicks varsel. De tillfällen, som vi nu får, att yttra livets ord till behövande själar, återvänder aldrig. Gud kanske säger till någon: ”i natt skall din själ utkrävas av dig” och han är oförberedd på grund av vår försumlighet (Lukasevangeliet 12:20). Hur skall vi då kunna avlägga räkenskap inför Gud på domens stora dag?

Livet är för allvarligt, för att kretsa kring timliga och jordiska ting, i ett ständigt kretslopp av bekymmer om ting, som bara är små atomer i jämförelse med ting av evig betydelse. Likväl kallar Gud oss till, att tjäna Honom i vardagslivets småsaker. Flit i detta arbete är lika mycket en del av sann religion, som helgelsen är. Bibeln godkänner inte sysslolöshet. Det är den största förbannelse, som påverkar vår värld. Varje man och kvinna, som är verkligt omvänd, arbetar flitigt.

På det rätta bruket av vår tid hänger vår framgång i, att vinna kunskap och utveckla sinnets förmögenheter. Förbättrandet av förståndet hindras givetvis inte av fattigdom, blygsam härkomst eller ogynnsamma omständigheter. Sätt bara värde på ögonblicken. Några få ögonblick här och några få där, som kunde förspillas med gagnlöst småprat; morgontimmar, som ofta tillbringas i sängen; tid,

som används till resor med spårvagn och tåg, eller i väntan på stationen; ögonblick i väntan på måltider, i väntan på dem, som är dåliga på, att hålla tider. Men i fall man hade en bok i handen, och dessa små stunder lades på studium, läsning, eller grundlig eftertanke, vad skulle då inte kunna uträttas! En resolut målsättning, uthållig flit och påpassligt bruk av tiden, gör det möjligt för människor, att säkra kunskaper och mental upplärning, så att de kan sköta nästan alla inflytelserika och nyttiga ställningar.

Det är envar kristens plikt, att lägga sig till med ordningens, noggrannhetens och effektivitetens vanor. Det finns ingen ursäkt för, att söla med ett arbete. När någon alltid arbetar och ändå inte blir klar, beror det på, att sinne och hjärta inte satsas. Den, som är långsam och slarvig, bör erkänna, att dessa fel måste rättas till. Han måste ta tankekräften i anspråk, för att planera och lägga ned tid på, att säkra de bästa resultat. Med takt och metodik åstadkommer somliga lika mycket på fem timmar, som andra gör på tio. En del, som sköter hushållet, arbetar ständigt, fast inte för att de har så mycket att göra, utan för att de inte planerar tidsbesparingar. Med sina långsamma och sölande metoder gör de mycket arbete, utan att uträtta värst mycket. Men alla, som vill, kan övervinna dessa krångliga och tidsödande vanor. Må de sätta upp ett bestämt mål med arbetet. Avgöra, hur lång tid en bestämd uppgift får ta, och så verkligen anstränga sig, för att klara av uppgiften inom den fastställda tiden. Uppövandet av viljans kraft får händerna att röra sig raskt.

På grund av bristande beslutsamhet, att ta sig samman och bättra sig, kan personer grundlägga ett felaktigt handlingssätt; eller kan de, genom att stärka sina krafter, få förmåga till, att tjäna på bästa sätt. Sedan kommer de att upptäcka, att de är efterfrågade överallt. De kommer att uppskattas fullt ut.

Många barn och unga förspiller tiden, som kunde användas till, att bära hemmets bördor, och därigenom bevisa far och mor sin kärlek. De unga kunde axla en hel del ansvar, som andra eljest måste bära.

Från tidiga år var Kristi liv ett liv i aktivitet. Han levde inte, för att behaga Sig Själv. Han var den allsmäktige Gudens Son, ändå arbetade Han som snickare med sin far Josef. Hans yrke var betydelsefullt. Han hade kommit till världen som karaktärsbyggare, och som sådan var allt Hans arbete fullkomligt. All Hans timliga verksamhet kännetecknades av samma perfektion, som Hans förvandling av andras sinnelag med Sin gudomliga kraft. Han är vårt föredöme.

Föräldrar bör lära sina barn tidens värde och rätta användning. Lär dem, att göra något, som ärar Gud och välsignar människor, är värt att kämpa för. Till och med under sina tidigaste år kan de vara missionärer för Gud.

Föräldrar kan inte begå större synd, än att inte ge sina barn något att göra. Barnen lär sig snabbt, att älska sysslolshet, och de växer upp som ohjälpsamma,

”Vänner med Hjälp av den orättfärdige Mammon”

Detta kapitel bygger på Lukasevangeliet 16:1-9.

Kristi ankomst skedde under en tid med intensiv världslighet. Människorna lät det världsliga gå före det eviga, framtidens angelägenheter underordnades stundens intressen. De tog fantasier för verkligheten, och verkligheten för fantasier. De betraktade inte den osynliga världen i tro. Satan framställde detta livs ting för dem som det helt tilldragande och helt uppslukande, och de tog hans frestelser till sig.

Kristus kom, för att ändra detta sakernas tillstånd. Han försökte, att bryta den förtrollning, som människorna var förblindade och snärjda av. Med Sin lära försökte Han, att balansera himmelens och jordens krav, och vända människornas tankar från det nuvarande till det framtida. Från deras strävan efter denna tids ting, kallade Han dem till, att rikta in sig på evigheten.

”Det var en rik man”, sade Han, ”som hade en förvaltare, och denne blev beskylld för att förskingra hans egendom.” Den rike mannen hade överlåtit all sin egendom i tjänarens händer; men tjänaren var opålitlig, och husbonden var övertygad om, att han blivit systematiskt bestulen. Han beslutade sig för, att inte längre ha honom i sin tjänst, och han kallade in honom, för att undersöka hans räkenskaper. ”Vad är det”, sade han, ”jag hör om dig? Lämna redovisning för din förvaltning. Du kan inte längre få vara förvaltare.”

Med väntande avsked såg förvaltaren tre utvägar. Han måste arbeta, tigga, eller svälta. Och han sade till sig själv: ”Vad skall jag göra när min herre tar ifrån mig förvaltningen? Gräva orkar jag inte och tigga skäms jag för. Jo, nu vet jag vad jag skall göra så att man tar emot mig i sina hem, när jag får avsked från min tjänst. Och han kallade till sig dem som stod i skuld hos hans herre, en efter en, och frågade den förste: Hur mycket är du skyldig min herre? Han svarade: Hundra fat olja. Förvaltaren sade till honom: Ta ditt skuldebrev och sätt dig genast ner och skriv femtio. Sedan frågade han en annan: Och du, hur mycket är du skyldig? Han svarade: Hundra tunnor vete. Då sade han till honom: Ta ditt skuldebrev och skriv ättio.”

Den otrogne tjänaren gjorde andra delaktiga i sin oärlighet. Han bedrog sin husbonde, för att gynna dem, och genom att gå med på det, förpliktade de sig själva till, att ta emot honom som en vän i sina hem.

”Och hans herre berömde den ohederlige förvaltaren för att han hade handlat klokt.” Den världslige mannen rosade mannen, som hade bedragit honom, för hans skarpsinne. Dock var inte den rike mannens beröm lika med Guds beröm.

krafter försvagas och stummar till. Aktivitet är livets lag; sysslolöshet leder till död. "Men hos var och en uppenbarar sig Anden så att det blir till nytta." Första Korintierbrevet 12:7. Används de till andras välsignelse, växer personens gåvor. Nöjer man sig med, att tjäna sig själv, förminskas de, och dras till sist bort. Han, som vägrar att ge det, som han har tagit emot, kommer till sist att upptäcka, att han inte har något att ge. Han finner sig i en process, varigenom själens förmågor förminskas och slutligen upphör.

Ingen skall inbilla sig, att de kan leva ett själviskt liv, och så gå in i sin Herres glädje, samtidigt som de har tjänat sina egna intressen. De skulle inte kunna delta i den osjälviska kärlekens glädje. De skulle inte passa in i de himmelska salarna. De skulle inte kunna uppskatta den rena atmosfär av kärlek, som råder i himmelen. Änglarnas röster och musiken från deras harpor skulle inte tillfredsställa dem. I deras sinnen skulle himmelens vetenskap vara som en gåta.

På den stora domens dag kommer de, som inte har verkat för Kristus, som har följt med strömmen, inte burit ansvar, tänkt på sig själva, behagat sig själva, att ställas av hela världens domare jämte dem, som har gjort det onda. De kommer också att fördömas.

Många bekännande kristna förbiser Guds krav, och ändå tycker de, att detta inte är något fel. De vet, att bespottaren, mördaren, horkarlen förtjänar straff; men vad gäller dem själva, förtjänar de religionens fördelar. De älskar, att höra evangeliets förkunnelse, och fördenskull menar de sig vara kristna. Fastän de har ägnat livet åt, att sörja för sig själva, kommer de att överraskas lika mycket, som den trolöse tjänare i liknelsen, när de hör domen: "Tag ifrån honom talenten." Liksom judarna, har de misstagit nöjet av sina välsignelser för den användning de borde ha gjort av dem.

Många, som undviker kristet arbete, ursäktar sig med sin oförmåga. Men har Gud gjort dem odugliga? Nej, aldrig. Oförmågan kommer sig av deras egen passivitet och har befästs av deras välöverbägda val. De förnimmar redan i sitt inre domen på grund av den egna karaktärens brister i utlåtandet: "Ta därför ifrån honom talenten". Deras stadiga missbruk av sina talanger har effektivt fördrivit den Helige Ande från dem. Han har ändock varit deras enda ljus. Domen, "Kasta ut den oduglige tjänaren i mörkret här utanför", beseglar himmelens evigt giltiga beslut, som de själva har rått för.

slöa män och kvinnor. När de är gamla nog, att tjäna ihop till sitt levebröd, och få ett arbete, arbetar de på ett makligt, sömngångaraktigt vis. Ändå förväntar de sig full lön, som om de varit trofasta. Det är himmelsvid skillnad mellan denna klass arbetare och dem, som erkänner, att de måste vara pålitliga förvaltare.

Latmaskens nonchalanta levnadsvanor, som ges fritt utlopp i världsligt arbete, tas med till det religiösa livet och gör personen oduglig som effektiv tjänare åt Gud. Många, som genom ihärdigt arbete kunde ha blivit till välsignelse för världen, har blivit förstörda av sysslolöshet. Arbetslöshet och bristande målmedvetenhet öppnar dörren för tusentals frestelser. Onda kamrater och skadliga vanor fördärvar sinne och själ, och resultatet är ödeläggelse i detta liv och för det kommande livet.

Oavsett vilket slags arbete vi sysslar med, lär Guds ord oss, att inte vara "tröga när det gäller nit, var brinnande i anden, tjäna Herren." "Allt vad din hand kan göra, gör det med kraft", ty: "Ni vet att det är av Herren som ni skall få arvet som lön. Det är Herren Kristus ni tjänar." Romarbrevet 12:11; Predikaren 9:10; Kolosserbrevet 3:24.

Hälsa

Hälsa är en välsignelse, vars värde endast ett fåtal inser; ändå beror våra mentala och fysiska krafter till stor del därpå. Våra impulser och lidelser har sitt säte i kroppen, och denna måste hållas i bästa fysiska skick och under djupaste andliga inflytande, för att våra förmågor skall komma till största nytta.

Allt, som minskar den fysiska styrkan, försvagar sinnet och gör det svårare, att skilja mellan rätt och fel. Vi blir mindre i stånd till, att välja det goda och får mindre viljestyrka till, att göra det vi vet är det rätta.

Missbruk av kroppens krafter förkortar den period, under vilken våra liv kan användas till Guds ära. Och detta hindrar oss ifrån, att utträta det arbete Gud har ålagt oss. Läger vi oss till med felaktiga vanor, stannar vi uppe länge, ger vi efter för aptiten på bekostnad av hälsan, lägger vi grunden för svaghet. Försummar vi fysisk motion, och överbelastar sinne eller kropp, hamnar nervsystemet ur balans. De, som förkortar livet och gör sig odugliga till tjänst, genom att strunta i naturens lag, gör sig skyldiga till röveri mot Gud. Och de rånar också sina medmänniskor. Möjligheten till, att välsigna andra, vilket är precis det arbete, som Gud har sänt ut dem i världen för, har deras eget handlande undanröjt. Och de har inte utrustat sig själva till, att göra ens det, som de kunde ha utträttat på kortare tid. Herren dömer oss skyldiga, när vi, genom våra skadliga levnadsvanor, berövar världen på det goda.

Överträdelse av den fysiska lagen är överträdelse av den moraliska lagen; för Gud är lika mycket upphovet till den fysiska, som den moraliska, lagen. Hans lag står skriven med Hans eget finger på alla nerver, muskler och samtliga förmågor,

som har anförtrotts åt människor. Och allt missbruk av alla delar av vår organism är överträdelse av den lagen.

Alla bör skaffa sig förståndsmässig kunskap om mänskrokroppen, så att de kan hålla den i nödvändigt skick, för att utträta Herrens verk. Det fysiska livet skall bevaras och utvecklas noga, så att den gudomliga naturen kan uppenbaras i sin fullhet, genom människorna. Förhållandet mellan den fysiska organismen och det andliga livet är något av det viktigaste man kan lära sig. Detta bör noga uppmärksammas i hemmet och på skolan. Alla måste lära känna sin fysik och lagarna, som styr naturens liv. Den, som medvetet förblir ovetande om lagen för sin fysik, och som överträder dem på grund av okunskap, den syndar mot Gud. Alla bör försätta sig själva i bästa möjliga förhållande till liv och hälsa. Våra vanor bör ställas under ett sinnes kontroll, som självt står under Guds kontroll.

”Eller vet ni inte”, säger aposteln Paulus, ”att er kropp är ett tempel åt den Helige Ande, vilken bor i er, och som ni har fått av Gud, och att ni inte är era egna? Ty ni är dyrt köpta. Så prisa därför Gud i er kropp och i er ande, som tillhör Gud.” Första Korintierbrevet 6:19, 20, *Reformations-Bibeln*.

Styrka

Vi skall älska Gud, inte endast av hela hjärtat, sinnet och själen, utan med all styrka. Detta inbegriper det fullständiga, förståndsmässiga bruket av våra fysiska krafter.

Kristus var en sann medarbetare i timliga såväl som i andliga ting, och Han var fast besluten, att göra Sin Faders vilja i allt Sitt arbete. Det himmelska och det jordiska är närmare förbundna och står mera direkt under Kristi ledning, än många inser. Det var Kristus, som planlade, hur det första jordiska tabernaklet skulle arrangeras. Han utfärdade alla anvisningar om, hur Salomos tempel skulle byggas. Han, som arbetade under Sitt jordiska liv som snickare på Nasarets landsort, var den himmelske arkitekt, som skisserade planen för den heliga byggnad, där Hans namn skulle äras.

Det var Kristus, som gav tabernaklets byggmästare visdom till, att utföra hantverket med skicklighet och skönhet. Han sade: ”Se, jag har kallat Besalel, son till Uri, son till Hur av Juda stam. Jag har fyllt honom med Guds Ande, med vishet och förstånd, med kunskap och med skicklighet i allt slags hantverk, så att han kan tänka ut konstfulla arbeten och utföra dem i guld, silver och koppar, slipa stenar för infattning och snida i trä, ja, utföra alla slags arbeten. . . . jag gett honom Oholiab, Ahisamaks son av Dans stam, till medhjälpare. Åt alla era konstnärligt begåvade män har jag givit vishet i hjärtat att utföra allt som jag har givit dig befallning om”. Andra Moseboken 31:2-6.

Gud önskar, att Hans medarbetare, inom alla områden, skall se hän på Honom som Givaren av allt det de har. Alla riktiga uppfinningar och förbättringar har sitt

”Var och en som har fått mycket, av honom skall det krävas mycket.” Lukasevangeliet 12:48. Vi kommer var och en att hållas ansvariga för att ha gjort en smula mindre, än vår förmåga medger. Herren mäter noga alla möjligheter, som kan användas till tjänst. Vi står lika mycket till ansvar för icke använda förmågor, som för dem, vilka brukas. För allt, som vi kunde bli genom rätt bruk av våra förmågor, håller Gud oss ansvariga. Vi kommer att dömas enligt, vad vi borde ha gjort, men inte åstadkom, eftersom vi inte använde krafterna till Guds ära. Även om vi inte förlorar våra själar, skall vi i evigheten se följderna av våra oanvända talenter. Med tanke på all den kunskap och de förmågor vi kunde ha ägt, men försummade, kommer detta att innebära en evig förlust.

Men när vi ger oss själva helt till Gud och följer Hans anvisningar i vårt arbete, gör Han Sig Självt ansvarig för, att det blir fullfört. Han vill inte, att vi skall gissa angående utfallet av våra uppriktiga strävanden. Inte ett enda ögonblick skall vi tänka på misslyckande. Vi skall samarbeta med Honom, som inte vet, vad det vill säga, att misslyckas.

Vi bör inte tala om vår egen svaghet och oförmåga. Detta är en tydlig brist på tillit till Gud, ett förnekande av Hans ord. När vi knorrar på grund av våra bördor, eller avvisar det ansvar Han kallar oss till att bära, säger vi egentligen, att Han är en hård husbonde, att Han fordrar det, som Han ej har gett oss kraft till, att göra.

Vi vill gärna kalla den slöe tjänarens inställning för ödmjukhet. Men sann ödmjukhet är något helt annat. Att vara iklädd ödmjukhet, betyder inte, att vi skall vara intellektuella dvärgar, som inte strävar och undviker besvärliga bördor i våra liv, för att vi kanske kommer att misslyckas med det. Verklig ödmjukhet uppfyller Guds målsättning, genom att förlita sig till Hans styrka.

Gud verkar genom vem Han vill. Somliga gånger väljer Han de anspråkslösaste redskap till, att utträta det största arbetet, ty Hans kraft framgår genom människors svaghet. Vi har vår standard, och med den tillkännager vi den ena saken vara för stor och den andra för liten; men Gud värderar inte saker och ting enligt våra regler. Vi skall inte tro, att det, som är stort för oss, nödvändigtvis är stort för Gud, eller att det för oss lilla är blygsamt för Honom. Det är inte vår sak, att bedöma våra talenter, eller välja vår uppgift. Vi skall axla de bördor, som Gud pekar på, bära dem för Hans skull, och alltid uppsöka Honom för vila. Oavsett uppdrag, skall Gud äras genom helhjärtad och glad tjänst. Han blir nöjd, när vi anammar våra plikter i tacksamhet och gläder oss över, att vi räknas värdiga, att samarbeta med Honom.

Talenten, som tas bort

Över den slöe tjänaren löd domen: ”Ta därför ifrån honom talenten och ge den åt honom som har tio talenter.” Här visas, liksom med den trofaste arbetarens lön, inte endast lönen vid den slutliga domen, utan den gradvisa belöningens förlopp i detta liv. Som det är i den naturliga, så är det i den andliga världen: Alla oanvända

Det är trofastheten, lojaliteten mot Gud, den kärleksfulla tjänsten, som vinner det gudomliga gillandet. Den Helige Andes samtliga impulser, som föranleder godhet från människor och deras sökande efter Gud, noteras i himmelens böcker, och på Guds dag kommer de medarbetare att rosas, som Han har verkat genom.

De kommer att gå in i sin Herres glädje, när de ser dem i Hans rike, som har förlossats genom deras medverkan. Och de har rätt till, att delta i Hans verk där, eftersom de har gjorts lämpliga för det genom deltagandet i Hans verk här. Vad vi skall bli i himmelen, är återspeglingsen av, vad vi nu är i karaktär och helig tjänst. Kristus sade om Sig Själv: "Så har inte heller Människosonen kommit för att bli tjänad utan för att tjäna". Matteusevangeliet 20:28. Detta, som var Hans arbete på jorden, är Hans arbete i himmelen. Och vår lön för, att ha arbetat med Kristus i denna värld, är den större kraften och större förmånen, att arbeta tillsammans med Honom i den tillkommande världen.

"Också den som hade fått en talent kom fram. Han sade: Herre, jag vet att du är en hård man, som skördar där du inte har sått och samlar in där du inte har strött ut. Av fruktan för dig gick jag och gömde din talent i jorden. Här har du vad som är ditt."

Det här skyller människor på, för att de har försummat Guds gåvor. De ser på Gud som en hård tyrann, som spionerar, för att uppdaga deras misstag och hemsöka dem med straffdomar. De tillskriver Honom krav, som Han aldrig har ställt, och skördande, där Han inte har sått.

Det är många, som anklagar Gud i sina hjärtan för, att vara en hård husbonde, eftersom Han gör krav på deras ägodelar och tjänst. Men vi kan icke bringa Gud något, som inte redan är Hans. "Nej, från dig kommer allt", sade kung David, "och ur din hand har vi gett det åt dig." Första Krönikeboken 29:14. Allt är Guds, inte endast genom skapelse, utan genom förlossning. Alla detta livs, och det stundande livets, välsignelser levereras till oss präglade med Golgatas kors. Fördenskull är det en falsk anklagelse, att Gud är en hård husbonde, som endast inhöstar, där Han inte har sått.

Mästaren förnekade inte den elake tjänarens anklagelse, fastän den var orättfärdig; men använde hans eget resonemang och visade honom, att hans uppförande hade varit ursäktligt. Det fanns metoder och medel, varigenom talenten hade kunnat användas till ägarens förtjänst. "Då borde du", sade han "ha satt in mina pengar i en bank, så att jag hade fått igen det som är mitt med ränta när jag kom."

Vår himmelske Fader fordrar varken mer eller mindre, än Han har gett oss förmåga till, att uträtta. Han lägger inte bördor på Sina tjänare, som de inte kan bära. "Ty han vet hur vi är skapade, han tänker på att vi är stoft." Psaltaren 103:14. Allt, vad Han kräver av oss, kan vi åstadkomma genom gudomlig nåd.

ursprung hos Honom, som är förunderlig i rådgivning och förträfflig i arbete. Läkarens skickliga hand, hans kraft över nerver och muskler, hans kunskap om kroppens finkänsliga organ, är den gudomliga visdomens kraft i aktion, som skall användas till gagn för de lidande. Den skicklighet, som snickaren använder hammaren med, den styrka, varmed grovsmeden kommer städet att sjunga, härrör från Gud. Han har betrott människor med talenter, och Han väntar Sig, att de vänder sig till Honom för råd. Vad vi än gör, var vi än ingår i verket, vill Han behärska vårt tänkande, så att vi kan utföra ett felfritt arbete.

Religion och förvärvsarbete är inte två skilda ting; de är ett. Bibelreligion skall vävas in i allt, vad vi gör eller säger. Gudomliga och mänskliga väsen skall samverka i såväl timliga som i andliga åtaganden. De skall förenas i alla mänskliga göranden, i verkstaden och i jordbruket, i handel och vetenskap. Det måste förekomma samarbete i allt, som omfattar kristen aktivitet.

Gud har tillkännagett de grundregler, som ensamma gör samarbetet möjligt. Hans ära måste vara allas drivfjäder, som samverkar med Honom. Allt vårt arbete skall göras i kärlek till Gud och i överensstämmelse med Hans vilja.

Det är lika väsentligt, att göra Guds vilja, när en byggnad uppförs, som när man deltar i en religiös aktivitet. Och bara medarbetarna har inlemmat de rätta principerna i sin egen karaktärs uppförande, kommer de att växa till i nåd och kunskap under allt byggande.

Dock godkänner inte Gud de största förmågor eller den praktfullaste tjänst, såvida ej jaget läggs på altaret, ett levande och förtärande offer. Roten måste vara helig, annars tar Gud inte emot någon frukt.

Herren gjorde Daniel och Josef till skarpsinniga ledare. Han kunde verka genom dem, eftersom de inte levde, för att tillfredsställa sina egna böjelser, utan för att behaga Gud.

Daniels exempel utgör en läxa för oss. Det uppenbarar det faktum, att affärsmän inte nödvändigtvis är beräknande, taktiska män. Gud kan instruera dem för varje steg framåt. Då Daniel var statsminister i Babylons rike, var han en Guds profet, som fick ljus genom himmelsk inspiration. Världsliga, äregiriga statsmän framställs i Guds ord som gräs, vilket växer, och som gräsets blomster, vilket vissnar. Likväl önskar Herren Sig förståndiga män, kvalificerade för olika uppgifter, i Sin tjänst. Det behövs affärsfolk, som flätar in sanningens stora principer i alla sina transaktioner. Och deras talanger skall utvecklas genom det mest omfattande studium och dito träning. Om det finns män inom någon verksamhetsgren, som borde gripa varje möjlighet till, att bli visa och effektiva, är det de, som använder sina förmågor till, att bygga upp Guds rike i vår värld. Om Daniel lär vi, att han, i alla sina affärsangelägenheter, utsattes för den mest ingående granskning och genomlysning, men inga fel eller avvikelser stod att finna. Han var ett

praktexempel på, vad alla affärsmän kan bli. Hans historia visar, vad som utträttas av någon, som helgar hjärna, ben, muskler, hjärta och livskrafter till Guds tjänst.

Pengar

Gud betror också människor med medel. Han ger dem möjlighet till, att skaffa sig välstånd. Han vattnar jorden med himlens dagg och med regnets uppfriskande skurar. Han ger solsken, som värmer jorden, väcker naturens ting till liv och kommer dem att blomstra och bära frukt. Och Han ber om avkastning på Sin egen insättning.

Våra pengar har inte getts oss, för att vi skall ära och förhålliga oss själva. Som trofasta förvaltare, skall vi använda dem till Guds heder och ära. Några tror, att endast en del av deras medel är Herrens. När de har reserverat en del för religiösa och välgörande ändamål, betraktar de resten som sina egna, att bruka enligt eget gottfinnande. Men häri felar de. Allt, vad vi har, är Herrens, och vi ställs till ansvar inför Honom för det bruk vi gör av det. När varje öre används, framgår det, huruvida vi älskar Gud högst och nästan som oss själva.

Pengar äger stort värde, ty det går att göra mycket gott med dem. I händerna på Guds barn blir de till mat för den svultne, dryck åt den törstige och kläder till den nakne. De försvarar den förtryckte, och är ett hjälpmedel för den sjuke. Men pengar har inte större värde, än sand, om de inte används, för att skaffa livets nödortft och välsigna andra samt främja Kristi sak.

Pengar i madrassen är inte bara värdelösa, de är en förbannelse. I detta liv utgör de en snara för själen, som avleder hängivenheten från de himmelska rikedomarna. På Guds stora dag kommer de att vittna om oanvända förmågor och försummade tillfällen, som kommer att fördöma ägaren. Skriften säger: "Lyssna, ni som är rika, gråt och klaga över de olyckor som skall komma över er. Er rikedom skall förmultna och era kläder förtäras av mal. Ert guld och silver skall ärga, och ärgen skall vittna mot er och förtära ert kött som eld. Ni har samlat skatter i de sista dagarna. Se, den lön ni har undanhållit arbetarna som skördade era åkrar, den ropar, och skördarbetarnas rop har nått Herren Sebaots öron." Jakobsbrevet 5:1-4.

Men Kristus medger inget slöseri eller lättsinnigt bruk av medel. Hans lärdom är sparsamhet: "Samla ihop de stycken som har blivit över, så att inget blir förstört", gäller alla Hans efterföljare. (Johannesevangeliet 6:12.) Den, som erkänner, att hans pengar är talenter från Gud, använder dem ekonomiskt, och menar det vara en plikt, att spara, för att ha något att ge.

Ju mera medel vi slösar på oss själva i form av saker att visa upp och andra eftergifter för jaget, desto mindre har till mat åt den svultne och kläder till den nakne. Varje öre, som kastas ut i onödan, berövar betalaren på ett dyrbart tillfälle

odla jorden eller att fylla någon annan funktion, gör det bästa av varje uppkommet läge. Koncentrera Dig på det Du gör. Representera Kristus i allt, vad Du utträttar. Gör, som Han skulle göra i Ditt ställe.

Hur liten Din talent än är, har Gud en plats för den. Används denna enda talent klokt, utför den sin bestämda uppgift. Genom att vara trogna i de små plikterna, verkar vi enligt addition och låter Gud verka enligt multiplikation. Därmed blir de små talenterna till det dyrbaraste inflytande i Hans verksamhet.

Låt en levande tro löpa som guldtrådar vid utförandet av även de minsta plikter. Härigenom främjar det dagliga arbetet kristen tillväxt. Då blickar Du ständigt på Jesus. Kärlek till Honom skänker livskraft åt allt det man företar sig. Således kan vi, med det rätta bruket av våra talenter, länka oss själva med en gyllene kedja till den högre världen. Detta är sann helgelse; för helgelsen består av dagliga plikter utförda i glädje i fullkomlig lydnad mot Guds vilja.

Men många kristna väntar på, att få ett stort verk sig tilldelat. Eftersom de inte finner utrymme för sin äregirighet, utför de inte livets allmängiltiga plikter tillräckligt trofast. Dessa ter sig ovidkommande för dem. Dag för dag låter de tillfällen passera, där de hade kunnat bevisa sin trohet mot Gud. När de väntar på ett stort arbete, låter de livet gå sig förbi, varvid dess mening inte förverkligas, dess verk inte utförs.

Talenterna ges tillbaka

"En lång tid därefter kom tjänarnas herre och krävde redovisning av dem." När Herren kräver redovisning från Sina tjänare, undersöks den uppburna räntan på varje talent noga. Det gjorda arbetet uppenbarar medarbetarnas karaktärer.

De, som har fått fem eller två talenter, ger de betrodda gåvorna till Herren, med deras ränta. När de gör det, kräver de inte eget beröm. Deras talenter är de, som hade lämnats till dem; de har tjänat ihop andra talenter, men ingen vinst skulle ha gjorts utan de insatta medlen. De ser, att de blott har gjort sin plikt. Kapitalet var Herrens; överskottet är Hans. Hade inte Herren gett dem Sin kärlek och nåd, skulle de ha gått bankrutt för alltid.

Men när Mästaren får talenterna, erkänner och belönar Han medarbetarna, som om allt vore deras förtjänst. Hans ansikte lyser av glädje och tillfredsställelse. Han fylls med fröjd över, att Han kan välsigna var och en. Han belönar för varje tjänst och uppoffring, inte för att Han skulle vara skyldig dem något, utan för att Hans hjärta flödar över av kärlek och ömhet.

"Bra, du gode och trogne tjänare", säger Han. "Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!"

arbete, måste vi följa Hans exempel på trofast, samvetsgrann uppmärksamhet i det lilla. Detta är hemligheten bakom framgång inom alla områden av kristen ansträngning och inflytande.

Herren önskar, att Hans folk skall nå den högsta pinnen på stegen, så att de kan ära Honom, genom att besitta den duglighet Han gärna vill skänka dem. Genom Guds nåd får vi all den hjälp vi kan ges, för att visa, att vi verkligen handlar på en högre nivå, än den, som världen handlar efter. Vi skall visa överlägsenhet i förstånd, insikt, duglighet och kunskap, eftersom vi tror på Gud och på Hans makt till, att bearbeta mänskohjärtan.

Men de, som inte är så begåvade, behöver inte mista modet. Låt dem använda det de har, varvid de noga bevakar alla svaga punkter hos karaktären, och genom Guds nåd försöker, att stärka dem. Vi skall väva in trofasthet och trohet i livets alla handlingar, och uppodla de egenskaper, som låter oss utföra verket.

Försumlighetens vanor bör resolut övervinnas. Många tror, att det räcker med, att skylla på glömska, för att ursäkta de allvarligaste fel. Men besitter de ej, liksom andra, intellektuella förmågor? Alltså bör de strama åt tankarna, så att de minns bättre. Det är en synd att glömma, en synd att vara försumlig. I fall Du grundlägger försumlighetens vana, kan Du komma att försumma Din egen själs frälsning och upptäcka till sist, att Du inte passar in i Guds rike.

Stora sanningar måste omsättas i det lilla. Praktisk religion skall inlemmas i vardagens minsta uppgifter. Den största kvalifikation en person kan äga, är att utan vidare lyda Herrens ord.

Eftersom de inte är direkt kopplade till religiös verksamhet, menar många, att de lever värdelösa liv; att de inte gör något, för att främja Guds rike. Men detta är ett misstag. I fall deras arbete måste göras, skall de inte se sig som onyttiga i Guds stora hushållning. De simplaste plikter skall inte ignoreras. Varje ärligt arbete är en välsignelse, och trofasthet mot detta kan visa sig vara en förberedelse för viktigare uppgifter.

Oavsett, hur enkelt arbete, godtar Gud det som den högsta tjänst, om det utförs med jaget korsfäst. Inget offer är litet, om det ges med själslig uppriktighet och glädje.

Var vi än må vara, påbjuder Kristus oss, att ta itu med den uppgift, som visar sig. Om det sker i hemmet, grip Dig an uppdraget villigt och på allvar, för att göra hemmet till en trevlig plats. Om Du är mor, indoktrinera barnen för Kristus. Detta är lika mycket ett arbete för Gud, som predikantens i predikstolen. I fall Din plikt är i köket, försök, att bli fulländad som matlagare. Tillred den mat, som är nyttig, närande och aptitväckande. Och när Du använder de bästa ingredienserna i matlagningen, se då till, att tänka de sundaste tankar. Skulle Din uppgift vara, att

till, att göra gott. Det stjal ära och härlighet, som borde flyta åter till Honom, genom att nyttja Hans betrodda talenter.

Vänliga Impulser och Handlingar

Dyrbara talenter är vänliga känslor, impulser till givmildhet och snabb andlig uppfattningsförmåga, och härigenom åläggs talenternas ägare ett tungt ansvar. Allt skall användas i Guds tjänst. Men här felar många. Tillfreds med, att äga dessa kvaliteter, brukar de dem inte aktivt för andra. De inbillar sig, att om de finge tillfälle därtill, i fall omständigheterna vore de rätta, skulle de göra ett stort och fint arbete. Under tiden väntar och väntar de på tillfället. De föraktar den stackars gnidarens inskränkthet, som gnäller över minsta skärv till den behövande. De ser, att han lever för sig själv, och att han kommer att ställas till svars för sina missbrukade talenter. Med mycken självtillfredsställelse tecknar de en kontrast mellan sig själva och denne trångsynte individ, ja, de menar, att det egna tillståndet är långt bättre, än denna föraktade medmänniskas. Här bedrar de sig själva. Besitter man bara icke använda kvaliteter, ökar ansvaret. De, som har stor kärlek, är förpliktade inför Gud, att visa denna, icke endast för sina vänner, utan för alla, som behöver deras hjälp. Fördelar i samhällslivet är talenter, och de skall brukas till, att hjälpa alla, som är inom räckhåll för vårt inflytande. Den kärlek, som endast visar vänlighet mot ett litet fåtal, är inte kärlek, utan själviskhet. Den fungerar inte på minsta vis för själars bästa eller till Guds ära. De, som låter sin Mästares talenter ligga i byrålådan, är faktiskt mer skyldiga, än de, som de själva föraktar. Om dem kommer det att sägas: Ni kände till Er Mästares vilja, men Ni gjorde den inte.

Talenter mångfaldigas, när de används

När talenterna används, mångfaldigas de. Framgång beror ej på en tillfällighet eller ödet; den är förverkligandet av Guds försyn, trons och skötsamhetens lön, genom livskraftiga och uthålliga ansträngningar. Herren önskar, att vi skall bruka alla de gåvor vi har; och gör vi detta, skall vi få större gåvor att använda oss av. Han begåvar oss inte övernaturligt med de egenskaper vi saknar; men när vi använder det vi har, verkar Han i oss, för att öka och stärka alla förmågor. Genom helhjärtad och uppriktig offervillighet i Mästarens tjänst, växer våra krafter. När vi överlämnar oss själva som redskap för den Helige Andes verkande, pulserar Guds nåd i oss, så att vi förnekar gamla böjelser, övervinner allvarliga svagheter, och danar nya vanor. I det, att vi uppskattar och lyder Andens kallelse, blir våra hjärtan mera mottagliga för Hans kraft, så att vi utträttar ett mera omfattande och bättre arbete. De sovande krafterna väcks, och bortdomnade förmågor får nytt liv.

Den ödmjuka medarbetare, som reagerar lydigt på Guds kall, kan vara säker på, att få gudomlig assistans. Att ta på sig ett så stort och heligt ansvar, höjer i sig självt karaktären. Det igångsätter de högsta mentala och andliga krafterna, samt stärker och renar sinne och hjärta. Genom tro på Guds kraft, är det förunderligt, hur stark en svag människa kan bli, hur bestämda hennes ansträngningar kan bli, hur rik på stora resultat. Den, som börjar med en smula kunskap, på ödmjukt sätt, och berättar, vad han vet, finner, att hela det himmelska förrådet står till hans

förfogande, så länge som han ihärdigt söker efter större kunskap. Ju mera han försöker, att bibringa ljus, desto mera ljus kommer han att erhålla. Ju mera någon försöker, att förklara Guds ord för andra, med kärlek till själar, desto tydligare blir det för honom själv. Ju mera vi brukar vår kunskap och använder våra krafter, desto större kunskap och kraft får vi.

Allt, som görs för Kristus, följs av välsignelser för oss själva. Om vi brukar våra medel till Hans ära, ger Han oss mera. När vi försöker, att vinna andra för Kristus, bära bördan för själar i våra böner, kommer våra egna hjärtan att bulta av Guds nåds livande inflytande; vår egen kärlek kommer att glöda av mera gudomlig iver; våra kristna liv kommer att bli mera verkliga, allvarligt syftande och mera bönefyllda.

Människans värde avgörs i himmelen enligt hjärtats förmåga, att känna Gud. Denna kunskap är den källa, varur flödar all kraft. Gud skapade människan, för att alla hennes förmågor skulle kunna kopplas till det gudomliga; och Han försöker alltid, att koppla människans sinne till Sitt eget. Han ger oss förmånen, att samarbeta med Kristus, när Hans nåd till världen uppenbaras, så att vi kan ta emot kunskap om himmelska ting.

När vi ser på Jesus, får vi en högre och tydligare uppfattning om Gud, och vi förändras under betraktandet. Godhet, kärlek till våra medmänniskor blir vår naturliga instinkt. Vi utvecklar en karaktär, som återspeglar Guds. När vi växer till likhet med Honom, ökar vår förmåga till, att känna Gud. Vi får allt större gemenskap med den himmelska världen, och vi växer stadigt i kraft, till att ta emot rikedomarna hos kunskapen och visdomen om evigheten.

Den enda Talenten

Den man, som tog emot den enda talenten, ”gick och grävde ner den i marken och gömde sina herres pengar.”

Det var han med den minsta gåvan, som lämnade sin talent oanvänd. Detta är en varning till alla, som menar, att deras lilla begåvning fritar dem ifrån, att tjäna Kristus. I fall de kunde göra något stort, hur glada skulle de då inte vara över, att åta sig detta; men eftersom de endast tjänar Honom i det lilla, anser de det vara i sin ordning, att ingenting göra. Häri misstar de sig. I sin utdelning av gåvor prövar Herren karaktären. Mannen, som inte använde sin talent, visade sig vara en opålitlig tjänare. Hade han erhållit fem talenter, skulle han också ha grävt ned dem, såsom han gjorde med sin enda. Missbruket av den enda talenten visade, att han föraktade himmelens gåva.

”Den som är trogen i smått är också trogen i stort”. Lukasevangeliet 16:10. Betydelsen av det lilla undervärderas ofta, för att dessa ting är små; men de inbegriper det mesta av livets faktiska skolning. Det finns egentligen inget oviktigt i det kristna livet. Vårt karaktärsbygge kommer att kantas av faror, så länge som vi undervärderar de viktiga småtingen.

”... den som är ohederlig i smått är också ohederlig i stort.” Är man opålitlig även i smått, berövar man sin Skapare på den tjänst, som tillkommer Honom. Denna opålitlighet inverkar på en själv. Man får inte den nåd, kraft och karaktärsstyrka, som man erhåller genom oförbehållsam överlåtelse till Gud. Den, som fjärrar sig från Kristus, råkar ut för Satans frestelser, och han gör fel i sitt verk för Mästaren. Eftersom han inte låter sig ledas av sunda principer i det lilla, lyder han heller inte Gud i det stora, vilket han betraktar som sitt egentliga arbete. De brister man värnar om, när man sysslar med livets små ting, färgar också av sig på viktigare saker. Man handlar enligt grundsatser, som man har anpassat sig till. Alltså formar upprepade handlingar vanor, vanor formar karaktären och karaktären avgör vårt eviga öde.

Endast genom trofasthet i de små tingen kan själen läras upp till, att handla pålitligt och under större ansvar. Gud bragte Daniel och hans vänner i kontakt med Babylons stora män, så att dessa hedningar kunde lära känna principerna för sann religion. Mitt i ett folk av avgudadyrkare skulle Daniel visa upp Guds karaktär. Hur blev han kvalificerad för en ställning med så stort förtroende och ära? Jo, det var hans trofasthet i de små tingen, som gav karaktär åt hela hans liv. Han ärade Gud i de minsta plikter, och Herren samarbetade med honom. Åt Daniel och hans vänner gav Gud ”kunskap och insikt i all slags skrift och vishet”. Danielsboken 1:17.

Liksom Gud kallade Daniel till, att vittna för Honom i Babylon, kallar Han oss till, att vara vittnen i världen. I livets minsta såväl som största angelägenheter, önskar Han, att vi skall uppenbara Hans rikes grundsatser för människorna.

Med Sitt liv på jorden undervisade Kristus noga om uppmärksamhet på de små tingen. Det stora återlösningsverket tyngde hela tiden Hans själ. Medan Han undervisade och botade, belastades sinnets och kroppens samtliga krafter till det yttersta; ändå lade Han märke till de enklaste saker i livet och i naturen. Hans mest lärorika undervisning var den, där Han med naturens enkla ting åskådliggjorde Guds rikes stora sanningar. Han förbisåg inte Sina ringaste tjänares behov. Hans öra hörde alla rop på hjälp. Han förnam den plågade kvinnans beröring i skaran; trons enklaste beröring födde ett gensvar hos Honom. Då Han väckte upp Jairus' dotter ur döden, påpekade Han för hennes föräldrar, att hon behövde något att äta. Då Han genom Sin egen stora kraft stod upp ur graven, underlät Han inte, att prydligt vika ihop och lägga undan på rätt ställe liksvepningen, som Han hade varit iförd.

Det arbete, som vi som kristna är kallade till, är att samarbeta med Kristus för själars frälsning. Detta arbete har vi ingått en pakt med Honom om, att utträta. Försummas detta verk, är det lika med otrohet mot Kristus. Men för att utföra detta